

επισπράττετο ποσόν τι ξείον λόγου θά ηνοιγα κατάλογον συνεισφορών υπέρ των σεισμοπαθών...

Οχι, Άγριοιλούδο μου, δεν θέλω μεταφράσεις από το γερμανικόν, είσαι πολύ liebenswürdig...

Καλή είνε η περιγραφή σου, Αφρικανικέ Πάνθηρ, το ποίημα του φίλου σου έχει και καλά...

Βεβαίως, βεβητότατα είσαι δεκτός εις τους διαγωνισμούς, ο Έβαίσθηος Καρδία, Σου εύχομαι επιτυχίαν εις τας εξετάσεις σου...

Η καλή μου φίλη Πολυένη Ν. Τραπεκλή εκ της Χαλκίδος ήτις έπαθεν εκ των σεισμών μου γράφει...

Έστειλα, Έλλην του Καυκάσου, και μοι βρέλαις 20 καπίκια.

Εύχομαι να περάσουν το ταχύτερον αι άσכולίαι σου και να μου γράψης, Άνδρεια Σουλίστα.

Πόσον ελυπήθην δια την λυπηράν άγγελίαν την όποιαν μου έπεραν η επιστολή σου Άργεία, Τελέουλλα!

Οθ ά δημοσιευθών με το ψευδώνυμόν σου, Έραστά της Φύσεως.

Γράψε μου χωρίς άλλο τας εντυπώσεις σου περι των άγωνων του Παναχαϊκού, Έκηθόλε Απολλών. Τας περιμένω.

Καίρω, Αδελίς, διότι η θεία σου δια της μικράς κλίσεως της κεφαλής έσώθη από τον κίνδυνον τον όποιον θά υφίστατο αν την έκτύπα η εκ της παρακειμένης οικίας ριφθείσα πέτρα.

Ανάπτυκέ μου εις άλλην επιστολήν οτε το άτιμόπλοιον δεν θά είνε πλησίον και δεν θά φοβείσαι μήπως δεν προφύλαξη, τας περ Ροθινώνων: ήτας σου εκτενέστερον, Λευκόν Τριαντάφυλλον.

Εγώ ούδέποτε θά σε λησημονήσω, Εδομορ Κρίνον, θά είμεθα δια παντός φίλοι!

Ίσα ίσα πολύ εύχαριστούμαι, Χρυσή Πεταλούδα, από τον γραφικόν χαρακτήρα και από τας επιστολάς σου και από σε. Γράψε μου αν επέτυχες εις τους διαλόγους όταν έλθη ο καιρός.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (Δι λύσεις δεκτά μέχρι της 12 Ιουλίου ε.ε.)

318. Στοιχειόγραφος. Είς όρη και κοιλάδας όπότεν μ' άπατηήσης Έλθε ε την όροσεράν μου σκίαν ν' άνακαυθήης. Με τράχηλον πλην άλλον έχει μη με ζητήσης...

319. Στοιχειόγραφος. Του όδοιπόρου σύντροφος τά βάρη του βαστάζω. Όσαι άλλάζω κεφαλάς τώσας μορφάς άλλάζω. Ένώ με μίαν κεραλήν με βλέπεις να στενώζω...

320. Αίνεγμα. Ενώδιζες τ' άρσενικόν μου Και είνε πόλις το θηλυκόν μου.

321. Πρόβλημα. Γυνή τις χήρα έρωτηθείσα εις ποίαν ήλικίαν απέθανεν ο σύζυγός της άπακρίθη: «Τούτο μόν δεν ένθυμούμαι, γνωρίζω όμως οτι, όταν με ένυμφεύθη, έγω μόν ήμην 20 έτών, αυτός δε 30, τώρα δε έχω ήλικίαν 62 έτών και είμαι χήρα από 3 έτών».

322. Παιγνιον. Να άντικαταστάθωσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνωσκονται όριζοντίως τά ένόμελα επίφανών άνδρών της άρχαιότητας.

323. Παιγνιον. Να άντικαταστάθωσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνωσκονται όριζοντίως τά ένόμελα επίφανών άνδρών της άρχαιότητας.

324. Παιγνιον. Να άντικαταστάθωσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνωσκονται όριζοντίως τά ένόμελα επίφανών άνδρών της άρχαιότητας.

325. Παιγνιον. Να άντικαταστάθωσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνωσκονται όριζοντίως τά ένόμελα επίφανών άνδρών της άρχαιότητας.

326. Παιγνιον. Να άντικαταστάθωσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνωσκονται όριζοντίως τά ένόμελα επίφανών άνδρών της άρχαιότητας.

327. Παιγνιον. Να άντικαταστάθωσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνωσκονται όριζοντίως τά ένόμελα επίφανών άνδρών της άρχαιότητας.

328. Παιγνιον. Να άντικαταστάθωσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνωσκονται όριζοντίως τά ένόμελα επίφανών άνδρών της άρχαιότητας.

329. Παιγνιον. Να άντικαταστάθωσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνωσκονται όριζοντίως τά ένόμελα επίφανών άνδρών της άρχαιότητας.

330. Παιγνιον. Να άντικαταστάθωσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνωσκονται όριζοντίως τά ένόμελα επίφανών άνδρών της άρχαιότητας.

325 - 324. Κεκρυμμένα ένόμελα έντόμων. 1. Ο σκοπός της άστυνομίας είνε η τήρησις τάξεως εν τη πόλι:

2. Δι γραμμαί εν τη Γεωμετρία είνε τρις ευθεία, κομπύλη και τεθλασμένη.

325 - 329. Μαγικόν γράμμα. Δι άνταλλαγής ένός γράμματος έκάστης τω κάτω λέξεω μεθ' ένός άλλου, πάντοτε εν αύτου, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις:

330. Άνεύθετα. Τα αρχικά γράμματα των άντιθέτων των κάτω λέξεων άποτελοϋσι γνημιών εκ δύο λέξεων.

331. Λογοπαίγνιον. Οι χωρισμοί δεν είνε χωρισμοί. Άλλ' α ένώνσεις είνε χωρισμοί.

332. Μεσοστοιχίς. Διά των μεσολίων γραμμάτων επτά νήσων τη Μεσογείου θαλάσσης: σχηματίσων νήσον εκ των Κυκλάδων.

333. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

334. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

335. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

336. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

337. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

338. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

339. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

340. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

341. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

342. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

343. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

344. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

345. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

346. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

347. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

348. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

349. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

350. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

351. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

352. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

353. Απλή άκροστοιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοϋσι το έννομα έπαρχίας της Ελλάδος...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιτηδευόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως εκ των παιδικών περιόδων σύγγραμμα, άληθές παρασχόν εις την χόραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 5.— Έξωτερικού φρ. χρ. 7 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 10.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: έν Αθήναις Πλατεία Όμονοίας, άριθ. 10 της οδού Δάφου.

Περίοδος Β'—Τόμ. 1ος.— 18

Έν Αθήναις, την 18 Ιουνίου 1894

Έτος 16ον.—Άριθ. 18

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΤΙΕΡ

[Συνέχεια· ίδε σελίδα 129]

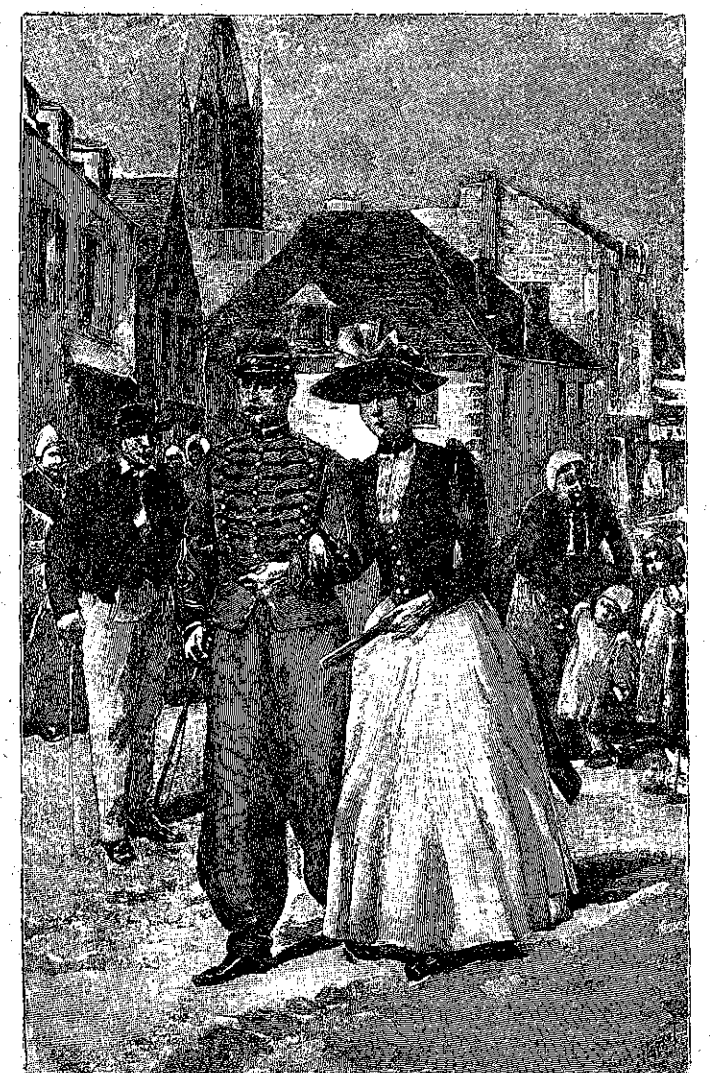
15'

Καθ' όν χρόνον εγένετο ο διάλογος ούτος, η Κοραλία εβάζε προς τινα άπομεινωμένην καλύβην του χωρίου, όπου κατοίκει η κόρη της Βασιλικής της άλλοτε πλουστρίας της. Η κόρη αύτη είχε νυμφευθή ένα ναύτην, τον όποιον σνχά είχαν εις την ύπηρεσίαν του ο κ. Μορδάς.

Φθάσασα εις την καλύβην η κυρία Μορδάς, ετοποθέτησε το παιδίον πλησίον του παραθύρου επί των γονάτων της μητρός του και τω ύπεσχέθη κουφέτα εάν ήθελε καθήση πρόμνη, χωρίς να κινηθή. Διά της μίας χειρός ελαβε τον σωληνίσκον, τον περιέχοντα την κόκκιν, την όποιαν είχε διορίσει ο ιατρός, και μόλις είχε εισαγάγη εξ αύτης όσον έκρεπε υπό τα βλέφαρα, τα όποια άνήγειρεν ελαφρώς δια της άλλης χειρός, όταν ο σύζυγός της εισήλθε.

«Συ έδώ, Κοραλία!» ανέκραξε κατάπληκτος. «Ήσουν ακόμη ες το κρεβάτι και κουρασμένη, όταν βγήκα πρό μίας ώρας...» Ο κ. Μορδάς ήρχετο να διοργανώση μετά του ναύτου ένα θαλάσσιον περίπατον. Ένώ δε συνωμίλει περι αύτης της υποθέσεως, η σύζυγός του εδιδεν εις τον μικρόν άσθενή, τα κουφέτα, τα όποια τω είχαν ύποσχεθή, και εις την μητέρα του οδηγίας τινάς περι της θεραπείας, εύρέθη δ' έτοιμή ταυτόχρονως με τον σύζυγόν της να επιστρέψη εις την Μανωλίαν.

Εβάζειον βραδέως, όχι μόνον δια να είμποροϋν να συνωμιλοϋν καλλίτερα, αλλά διότι αυτό ήτο το σύνθημα βάδιση της κ. Μορδάς. Έστρηίετο ναυγελώς επί του βραχιόνος του συντρόφου της, οτε ήχησεν η δεκάτη. Άπεχωρίσθη τότε αποτόμως αύτου και άλλάζουσα βήμα ανέκραξεν: «Και η ντομάτες μου; — Η ντομάτες σου; τί θέλεις να πής; ήρώτησεν ο κ. Μορδάς, έπιταχύνων μετ' αύτης το βήμα. «Ήθελα να κάμω, λέγει, πάντα σήμερα, και επειδή ένόμιζα ότι θα γυρίσω ένωρίς, δεν είπα τίποτε εις τον Άγήνορα... Θ' αφήση εκεί της ντομάτες και θά μου χαλάσουν.»

«Εύτυχής και υπερήφανος ήτο η Λουκία έξερχομένη μετά του αδελφού της» (Σελ. 139, στήλ. 6.)

Παρά την όθραν του κήπευ έδρον την Εύτυχίαν, κρατούσαν τα ταχυδρομείον. «Νά, γράμμα από τον Ρολάνδον, μαμά. — Ω, τον καίμενον!... τί εύτυχία! Έχομεν δεκαπέντε μέρες να λάβωμεν γράμμα του. — Λοιπόν, Κοραλία; δεν θά διαβάσης το γράμμα; γιατί το βάζεις ες την τσέπη σου; — Και η ντομάτες μου; Συλλογίσου ότι είνε ώριμες και

Το αντίτιμον των συνδρομών άποστέλλεται κατ' εύθειαν προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεως των Παιδών, εις Αθήνας, δια ταχυδρομικών έπιταγών, χρονομησιμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναλλαγματικών έντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5

πράγκων, εκ του Έξωτερικού, είνε δεκτά και εις γραμματόσημα. Οι άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλοϋνται να γνωστοποιήσων ήμιν έγκαιρώς την νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες την παλαιάν των διεύθυνσιν και 25 λεπτών γραμματόσημον δια την δαπάνην της έκτυπώσεως της νέας ταχυίας.

Παράκονα περι μη λήψως φύλλων γινόμενα μετά παρείλασιν δεκαπενθήμερου το πολύ από της έκδοσεως των ετών άπαράδεκτα.

ὅτι ἂν δὲν τὰς κάμω σήμερα τὸ πρωί, δὲν θὰ λάβω πλέον καιρὸν, παρὰ ὕστερ' ἀπὸ δύο ἡμέρας. Καὶ τότε πλέον θὰ εἶνε παραγιωμένες.

— Ἡσυχάσατε, μαμμά, ἀπεκρίθη ἡ Εὐτυχία. Μοῦ εἶχατε πῆ τί ἐσκοπεύατε νὰ κάμετε καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπα ὅτι ἡ ὦρα περνοῦσε διεβίβασα τὴν διαταγὴν σας καὶ τώρα ἡ ντομάτες εἶνε ἔς τὴ φωτιά. Ἐβάλα τὸν Ἀγῆνορα καὶ τὰς ἀνακατώνες.

— Ἄ, σ' εὐχαριστῶ, εἶσαι πολὺ καλὴ, εἶπεν ἡ κυρία Μορδάς. Ἐλα τώρα νὰ μου διαβάσῃς τὸ γράμμα τοῦ Ρολάνδου. Δὲν θὰ ἔχῃ βέβαια μυστικά.»

Ὁ κ. Μορδάς εἶχε καθῆσθαι ἀπέναντί των προσποιούμενος δὲ ὅτι ἀναγινώσκει μετὰ προσοχῆς μίαν ἐφημερίδα, ἐκ τῶν νεωστὶ ληφθεισῶν, παρετήρηε τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρη. Μετ' ὀλίγον ἰχνογραφηθῆναι εἰς τὴν διάνοιάν του μία μορφή, ἡ τῆς δεσποινίδος Θηρεσίας, τῆς ὁποίας ἡ ἡρεμὸς φυσιογνωμία ἦλθε νὰ συμπληρωσῇ τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του σύμπλεγμα. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ὁ φύλαξ ἄγγελος τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς του ἡλικίας καὶ εἰς αὐτὴν ἀπέδιδε τὴν ἐντελῆ εὐτυχίαν, τῆς ὁποίας ἀπήλασε σήμερα. Ἐν τούτοις ἐκτὸς τοῦ δικαίου τούτου αἰσθηματος, ἐν ἄλλο ἐγένετο παρ' αὐτῆ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μεγαλειότερον : ἡ λύπη ἐπὶ τῷ ὅτι εἶχε παραγνωρίσῃ διὰ πολλὸν καιρὸν τὴν σύζυγόν του, ὅτι ἡ γυνὴ τί ἦτο ἱκανὴ νὰ πράξῃ. Καὶ μολοντὶ ἐπὶ τούτου τὸν εἶχε καταστήσῃ, τὴν προτέρα αὐτοῦ θανάτου της, προσεκτικὸν ἡ δεσποινίς Θηρεσία, ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ ἡ Εὐτυχία διὰ νάνιδρῦσῃ τὸν οἶκόν του ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ βάσεως.

Ὁ κ. Μορδάς βυθισμένος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰς σκέψεις ταύτας, εἶχεν ἀφήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἀνεκίνει μηχανικῶς διὰ τῆς ἄκρας τῆς ράβδου του ἕνα χάλικα, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ σύζυγός του καὶ ἡ θυγάτηρ του, ἀφήσασαι τὰς θέσεις των, ἴσταντο ὄρθαι πρὸ αὐτοῦ. Ἀντήλλασσον πονηρὸν μειδιᾶμα καὶ διὰ τοῦ βλέμματός ἠρωτώσαντο πῶς ὦρα ἐπέρασε, χωρὶς νὰ τὰς προσέξῃ... Ἐπὶ τέλος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἰδὼν αὐτὰς ἐκεῖ ἐνώπιόν του, μετ' ἐπιπεπλεγμένους βραχιόνιας, ἠγέρθη καὶ λαβῶν, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, τὰς κεφαλὰς των, τὰς ἐφίλησε διὰ παρατεταμένου φιλήματος. Μετὰ τοῦτο, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν — ὦ, τὸ κίνημα τοῦ ἦτο πολὺ εὐγλωττόν, — ἀπεμακρόνηθ.

« Μαμμά, τί ἔχει ὁ μπαμπᾶς ; Φαίνεται πολὺ συγκινημένος » ἠρώτησε μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἡ Εὐτυχία. — Ὁ καϊμένος ! τώρα μαζί μας ἀπολαμβάνει τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἐπόθει ἀνέκαθεν καὶ δι' αὐτὸ ἠθέλησε νὰ μας εὐχαριστήσῃ » εἶπεν ἡ κυρία Μορδάς.

Τώρα, πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τί γίνεται ἡ ντομάτα, ἀφ' οὗ ὁ μπαμπᾶς σου ἔφυγε πρὶν λάβωμεν καιρὸν νὰ ἀνακινώσωμεν τὸ γράμμα τοῦ Ρολάνδου.»

Εἰς τὸ γράμμα τοῦτο ὠμίλει περὶ τῆς ταχείας του ἐπανόδου καὶ διηγείτο τὰ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς σχεδίου, χρονολογουμένου ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς Ἀμερικὴν — μᾶς ἐπισκέψεως εἰς τοὺς παλαιούς του φίλους Ἰνδούς.

Καθ' ἣν ὥραν ἐπεθεώρει τὰς ντομάτας τῆς ἡ κυρία Μορδάς, ἡ Εὐτυχία μετέθη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς της. Τὸν εὗρεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀναγινώσκοντα, αὐτὴν τὴν φορὰν μετὰ πάσης προσοχῆς, τὰς ἐφημερίδας.

« Ἀγαπητέ μου μπαμπᾶ, τῷ εἶπεν, ἐὰν τὰ πολιτικὰ δὲν εἶνε σήμερον ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντα, ἀφήσατέ τα ὀλίγον κατὰ μέρος, διὰ νὰ μάθετε τί γίνεται ὁ Ρολάνδος.»

Ὁ κ. Μορδάς διέκοψε τὴν ἀνάγνωσίν του. Ἐκείνη ἐξηκολούθησε :

« Πῆγε νὰ ἰδῇ τοὺς προσφιλεῖς του ἀγρίους. Τοῦ ἔκαμαν πανηγυρικὴν ὑποδοχὴν. Ἡ θεὰ τοῦ μήτηρ, τὸ Ἄνθος τῆς Σοφίας, ἐξέβαλε κραυγὰς χαρμοσύνης διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ παιδιοῦ της. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ρολάνδου. Θὰ σας ἀναγνώσω τὸ μέρος, ποῦ περιγράφει τὴν συνάντησίν του μετὰ τὴν γρατὰν ἰνδῆν. Δὲν εἶνε πολὺ μακρόν.

— Διάβασέ το, παιδί μου.

« Μ' ἔβαλε νὰ καθῆσθαι πλησίον της, ἔγραφεν ὁ Ρολάνδος, ἐπάνω εἰς δέρματα βονάσων καὶ με παρεκάλεσε νὰ τη διηγθῶ τὴν ζωὴν μου, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔφυγα ἐκεῖθεν. Κατελήφθη ὑπὸ ἀγρίας ζηλοτυπίας, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἐπανεῦρον τὴν μητέρα μου. — Ἡ λευκὴ γυναίκα μὲ τὰ γλυκὰ τραγοῦδια, μοῦ ἔλεγεν, εἶχε τὸ γέλιο ἔς τὰ χεῖλη, ὅταν τὰ δικὰ μου μάτια ἔκλαιον. — Κατόπι προσέθετεν ὅτι ὅπως ἡ ἀντιλόπη ζητεῖ διὰ μέσου τῶν ὑψηλῶν χόρτων τὰ ἴχνη τοῦ μικροῦ της, τὸ ὅσον ἐφόρευεν ὁ κυνηγός, οὕτω κ' ἐκείνη ἠκολούθη τὴν ἀτραπὸν διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀπέλθῃ ἡ Ἠλιακὴ τῆς Ἀκτίς, καὶ ἠκροᾶτο τὸν ἀνεμὸν στεναίνοντα, μήπως ἦθελε διακρίνη τὴν ριπὴν τοῦ πνευμάτος της, ἐπιστρέφοντος νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Φαίνεται ὅμως ὅτι ποτὲ δὲν ἀνεγνώρισε τὴν πνοὴν μου εἰς τὴν πνοὴν τῆς θεῆλης, καὶ τοῦτο τὸ ὀροσκοπίον της δὲν τὴν ἠπάτησε... Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἡ φυλὴ ἐπανηγύριζε πρὸς τιμὴν μου. Ἐλάβα μέρος εἰς τὰς ἐορτάς ταύτας καὶ ἐξετέλεσα πολλὰς ἀσκήσεις, ἀλλὰ, τὸ ὁμολογῶ, ὄχι μετὰ τῆς προτέρας εὐκινήσιας. Ἡ εὐρωπαϊκὴ μου ἐνδυμασία μ' ἐστενοχωρεῖ.

« Ἐν τούτοις τὸ Ἄνθος τῆς Σοφίας ἠλπίζεν ὅτι θὰ μείνω πλέον ἐκεῖ ὀριστικῶς, βαρυνθεὶς τὴν ζωὴν τῶν πόλεων

καὶ ἐπιθυμήσας τὸν ἀέρα τῆς ἐρήμου. Πῶσον εἶνε μεθυστικὸς τῷ ὄντι ! Ἐκμαίνα ἔνα ἔριπρον περιπατοῦν μέχρι τοῦ Μεγάλου Λιμένος, τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω, μ' ἕνα ἄλογον, τὸ ὅποιον ἐγὼ εἶχον ἀναθρέψῃ. Θὰ το ἴδῃς, διότι μοῦ το ἐχάρισαν πρὸς ἀνάμνησιν καὶ θεὸ το φέρω εἰς τὴν Εὐρώπην.»

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρίου, πλησίον τῆς μεγάλης ἐστίας, περὶ τὴν ἑποίαν ἐσχημάτιζον κύκλον, ὁ Ρολάνδος διηγῆθη πολλὰς λεπτομερείας τῆς ἀμερικανικῆς ζωῆς του, τὰς ὁποίας δὲν συμπεριέλαβεν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν του. Ἐπέδειξε μάλιστα καὶ μερικὰ δοκιμῆ του, περὶ καὶ ἔμμετρα τὰ ὁποία ἐμαρτύρουν περὶ λαμπροῦ φιλολογικῆ τέλει. Ὁ κ. Μορδάς τὸν συνεβούλευσε νὰ το καλλιέργησῃ. Πολλὴν χαρὰν ἠσθάνθησαν διὰ τοῦτο ἡ κυρία Μορδάς καὶ ἡ Εὐτυχία. Καταγινόμενος εἰς τὴν φιλολογίαν εἶχε τώρα πῶς νὰ διέρχεται τὰς μαύρας νύκτας τοῦ χειμῶνος ὁ νεαρός Καλονῆς.

Ἐν τούτοις ἡ ἀσθένεια, ἡ ὁποία ἐπὶ μακρόν εἶχε βασανίσῃ τὴν Λουκίαν Μπρεβάλ, ἐθεραπεύθη. Ἡδὴ ἡ νεάνικη περιτρέχει τὴν οἰκίαν ἅλην, βοηθοῦσα τὴν μητέρα της καὶ κάμνει μακρὰς περιπάτους ἀνά τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, ὅταν εὐρίσκειται εἰς τὸ Δινάρ μετὰ τῆς Εὐτυχίας. Αἱ δύο νεάνιδες ἔχουν πάντοτε χαρίεσσαν σύντροφον τὴν δεσποινίδα Ρομπριζέ. Ἄφ' οὗ ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς της, ἐπέτυχεν εὐκόλως παρὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ της συμβουλίου τὴν ἄδειαν νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν κηδεμόνων της.

Ὁ Ρολάνδος χρησιμεύει συχνὰ ὡς ἀγγελοφόρος μεταξὺ τῆς ἐπαύλειος καὶ τῆς οἰκίας τοῦ συμβολαιογράφου. Διατρέχει τὸ διάστημα ἐπὶ τοῦ ὠραίου τοῦ θυμοειδοῦς ἴππου, τὸν ὁποῖον τῷ ἐχάρισαν οἱ ἄγριοι. Μίαν φορὰν, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου, ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸ Δινάρ, ὁ Καλονῆς διηγῆθη ὅτι εὗρε τὸν κ. Μπρεβάλ τόσο σκεπτικόν, ὥστε δὲν ἠμπόρσεν νὰ μὴ κάμῃ τὴν παρατήρησιν.

— Θὰ ἦτο καλλίτερον, εἶπε, νὰ προσποιηθῶ ὅτι δὲν τὸ ἐνόησα. Ἀλλὰ, βλέπετε, θὰ σφάλω ἀκόμη πολὺν καιρὸν ἕως ὅτου συνήθισω αὐτὴν τὴν κατηράμενην ἐθιμοτυπίαν. Ὅπως δὴποτε χάριν εἰς τὴν ἀδιακρίσιαν μου ἔμαθα μίαν εἰδησιν, τὴν ὁποίαν θὰ σοὶ ἀνακινώσω ἐμπιστευτικῶς. Φαίνεται ὅτι θὰ πωλήσῃ τὸν συμβολαιογραφεῖον. Ἐνας νέος, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ νυμφεθῇ εἰς τὸ Δινάρ, ζητεῖ νὰ το ἀγοράσῃ ὑπὸ ὀνόματι τοῦ ὁποῖου ὁ κ. Μπρεβάλ εὐρίσκει πολὺ συμφερτικὸς. Ἐπερίμεναν τὴν ἰριστικὴν ἀπόφασιν σήμερα τὸ πρωί, καὶ δι' αὐτὸ ὁ κ. Μπρεβάλ ἦτο τόσο ἀνησυχός.

— Καὶ ποῖός σου τα εἶπεν αὐτὰ; ἠρώτησεν ἡ Εὐτυχία.

— Τί περίεργή σου εἶσαι ! Ἄλλὰ μᾶθε το, δὲν πειράζει. Τὸ μυστικὸν εἶνε ἀπλόστατον. Μοῦ τα εἶπεν ἡ δεσποινίς Ρομπριζέ τὴν ὁποίαν συνήντησα εἰς τὴν αὐλήν. Κατέβηκε νὰ δώσῃ ζάχαριν εἰς τὸ ἄλογον μου. Τὴν γνωρίζει αὐτὸ τὸ διαβολομένο καὶ μόλις το πλησιάσῃ χρεμετίζει.»

Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον ἐπεθύμουν δὲν ἐβράδυνε, διότι τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ κ. Μπρεβάλ ἦλθε νὰναγγεῖλῃ ὁ ἴδιος τὴν μεγάλην εἰδησιν, ἡ ὁποία τόσῃν τοῦ ἐπροξέτεινε χαρὰν. Ταυτοχρόνως ἀνεκοίνωσε καὶ τὴν πρόθεσίν του νὰ κατοικήσῃ τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ Δινάρ, — εἰδησίς ἡ ὁποία ἐγένετο δεκτὴ εἰς τὴν Μανωλίαν διὰ ζωηρῶν χειροκρητημάτων. Μετὰ ἐξ ἑβδομάδας τὸ ὄνειρον ἐπραγματοποιήθη. Ὁ κ. Μπρεβάλ ἠγόρασεν, ὄχι μακρὰν τῆς Μανωλίας, μίαν κομψὴν οἰκίαν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἔπαυλιν θεμελιωμένην ἐπὶ τῶν βράχων τῆς ἀκτῆς, μὲ μεγάλους ἐξώστους ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐνόμιζέ τις ὅτι εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς γεφύρας ἀτμοπλοίου.

Πῶσον ἠγάπα ἡ Ἀλίκη νὰ κάθηται εἰς τοὺς ἐξώστους αὐτοὺς καὶ νὰ παρακολουθῇ τὴν ἀφροειδῆ γραμμὴν τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρει μέχρι τοῦ πύργου Ρομπριζέ. Καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν διεύθυνσίν του, πῶσα ὄνειροπτόλει ἡ νεάνικη, πῶσαι τὴ ἤρχονταν ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας ! Ἄλλ' ἡ κυρία Μπρεβάλ δὲν ἠγάπα πολὺ τὰς ρεμβώδεις νεάνιδας καὶ ἤξευρε νὰ θέτῃ εἰς κίνησιν τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς πόδας ἐκείνων, τὰς ὁποίας εἶχεν εἰς τὴν ἐπιβλεψίν της. Οὕτως ἡ Λουκία καὶ ἡ Ἀλίκη τὴν ἐβοήθουν πολὺ εἰς τὴν ἐγκατάστασιν. Ὅλη ἡ οἰκία ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῇ, καὶ γρήγορα μάλιστα, διότι μετ' ὀλίγον ἡ Ἀννίκα, ὁ σύζυγός της καὶ τὸ μικρόν της θὰ ἤρχοντο νὰ κατοικήσουν ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ καιρὸν. Τὸ μικρόν τῶν εἶνε κόρη καὶ ὀνομάζεται Σιμόνη. Πρὸς τιμὴν του αὐτοῦ τὸ ὄνομα ἐδόθη καὶ εἰς τὴν νεάν ἔπαυλιν.

Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Μανωλίας οὗρε - κ' - ἔλα ἀδιάκοπον. Τὰ πάντα τοῦ ἐχρησιμεῖον ὡς πρόφασις συγκεντρώσεως. Ὄνομαστὶκα ἐορταί, γενέθλια, συναυλίας, αὐτοσχέδιοι θεατρικαὶ παραστάσεις, παντὸς εἶδους διασκεδάσεις, τοὺς συνήθουν πότε εἰς τὴν μίαν ἔπαυλιν, πότε εἰς τὴν ἄλλην.

Μεθ' ἅλῃν τὴν εὐθυμὸν ταύτην ζωὴν, ἡ σοβαρὰ αὐτῆς ἐργασία δὲν παραμελείται ἀπὸ κανέναν. Ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρου ὁ Ρολάνδος μένει κλεισμένος εἰς τὰς δωμάτιας του μελετῶν καὶ γράφων. Εἶνε ἡ προσφιλεστέρα του ἐνασχόλησις ἡ χάριν αὐτῆς ἐγκατέλειψε τὴν ἰδεάν νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν στρατόν. Μόνον διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκον, ἐξήτησε νὰ ὑπηρετήσῃ ἐπὶ ἕν ἔτος.

Ἡδὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν σχολὴν τοῦ Σαιν-Σὺρ καὶ ὁ Μάξιμος Μπρεβάλ, μὲ πολὺ καλὴν σειράν. Ὁ Ρολάνδος τῷ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐνήργει νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ σύνταγμα του. Καὶ τῷ ὄντι το κατώρθωσε.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Δινάρ καὶ οἱ δύο, χάριν τῆς ὑπηρεσίας των, πῶσον εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος ἦτο ἡ Λουκία, ἐξερχομένη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, κομποῦ καὶ εὐσταλοῦς ἀξιοματικῆς, τὸν ὁποῖον ὄλοι ἐθαύμαζον καὶ ἠγάπων. Καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των, αἱ τρεῖς νεάνιδες, διεσκεδάζον μὲ τὰς ἐπιστολάς των δύο νέων, τὰς ὁποίας ἀνεγίνωσκον ἀπὸ κοινού, καὶ ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὰ γέλια μὲ τὰ ἀστεῖα τοῦ στρατιωτικοῦ βίου, τὰ ὁποία ὁ Ρολάνδος προπάντων διηγείτο μὲ πολλὴν χαρὴν.

[Ἐπεται συνέχεια.] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΜΗΛΙΑΤΗΣ [Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 134]

Τὸ χα τ ζ ι ν του ἔστρεχεν ὡς ἀστραπή, ἔχον τὸν μακρὸν τράχηλόν του ἠπλωμένον πρὸς τὰς ἄμμους τὰς ὁποίας οἱ ταχεῖς πόδες του ἀνύψωνον εἰς σύννεφα ὁ δὲ μικρὸς ἴππεὺς ἀνεφώνει καὶ ἐκραύγαζεν ὑπὸ τῆς χαρᾶς του ὡς ἀετιδεύς. Ἄλλὰ ταχέως ἐβαρύνθη τὰς δραμάδας καὶ τὰς ἀντικατέστησε διὰ τῶν ὄνων. Ἐῦμορφοι καὶ κομποὶ καὶ ζωηροὶ ὄνοι τῆς Σαῖδ ἐφερον τὸν μικρὸν πασσᾶν ἐπὶ τῆς ράχεώς των κεκαλυμμένης διὰ ταπήτων ἐρυθρῶν καὶ χρυσοκεντήτων.

Τέλος παραιτήσας καὶ τοὺς ὄνους ἐξηκολούθει νὰ ἐξέρχεται ἐποχούμενος ἐντὸς ἀμάξης συρομένης ὑπὸ ἴππων κωδωνοφόρων.

Ἐν τῇ ἡλικίᾳ καθ' ἣν τὰ παιδία ἐν Εὐρώπῃ σκιρτῶσιν ὑπὸ χαρᾶς ὅταν ἀρχίζωσι νὰ μανθάνωσιν ἵππασίαν, τὸ πασσαδάκι εἶχεν ἤδη δοκιμάσῃ καὶ μεταχειρισθῇ πάντα τὰ ζῶα τῶν ὁποίων οἱ πόδες ὑπηρετοῦσι τὴν πλουσίαν καὶ εὐδαίμονα Ἀνατολήν, καὶ εἶχε κορεσθῇ. Καὶ ἐν ᾧ τὰ ἀμαξοστάσια καὶ τὰ ἵπποστάσια τοῦ ἐβριθίου ἀμαξῶν καὶ ἵππων, τὸ πασσαδάκι ἐνόμιζεν ἑαυτὸ ὡς τὸ δυστυχέστατον τῶν παιδιῶν, ἐστερημένον παντὸς εἶδους μέσου μεταφορᾶς.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ τὸ τέλος τῆς βροχῆς, εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὸ δῶμα καὶ ἐκεῖθεν ἔβλεπε μελαγχολικῶς τοὺς ἐκτεταμένους κήτους του καὶ ἐσυλλογιζέτο πῶς νὰ διέλθῃ τὴν ἡμέραν του. Ἀφῆνης βλέπει μακρόθεν ἐρχόμενον τὸν Μαχμοῦδ μετὰ τῆς καμήλου του καὶ εὐθὺς κροτεῖ τὰς παλάμας του καὶ εἰσέρχεται εἰς τῶν δούλων του.

« Ἀχμέτ, εἶπε τὸ πασσαδάκι, βλέπεις ἐκείνην ἐκεῖ τὴν καμήλαν ; »

Ὁ δούλος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν του ὡς σημεῖον σεβασμοῦ.

« Νὰ μοῦ τὴν φέρῃς λοιπὸν νὰ καθίσω ἐπάνω της. Πήγαινε γρήγορα.

— Ὅρισμός σας, πασσαδάκι μου. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ δούλος ἐξῆλθε δραμαίως.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθη ἡ κάμηλος εἰς τὴν αὐλήν, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, καὶ ὁ μικρὸς Ἰβραῖμ κατέβη. Χωρὶς δὲ νὰ δείξῃ κἄν ὅτι εἶδε τὸν μικρὸν καμήληλάτην ἐπλησίασεν εἰς τὸ ζῶον καὶ το ἐμάστισε δις διὰ τοῦ μαστιγίου του εἰς τὰ γόνατα. Ἡ κάμηλος εὐθὺς ἐγονυπέτησεν, ὁ μικρὸς ἀνέβη ἐπὶ τῆς ράχεώς της καὶ αὐτὴ ἀνωρθώθη πάλιν καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὰ πάντα ἐβαινον κατ' εὐχὴν. Διότι ὁ Ἰβραῖμ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς καμήλου ὑπομειδιῶν καὶ ἀγαλλόμενος, αὐτὴ δὲ διὰ τῶν μεγάλων βημάτων της ἐβάδιζε βραδέως εἰς τὰς δειροστοιχίας τοῦ κήπου τοῦ πασσᾶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἡρεμίας ὡς ἐὰν ἔφερε σύνθετος φορτίον. Ὅμιλος δούλων παρηκολούθει ἑτοιμοὶ νὰ ὑπακούσῃ προθύμως εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν τοῦ μικροῦ κυρίου. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξώστου τοῦ χαρμεῖου δύο γυναῖκες, ἡ μήτηρ τοῦ Ἰβραῖμ καὶ ἡ θεία του ἐγέλων καγχάζουσαι διὰ τὴν νεάν ταύτην ἰδιοτροπίαν τοῦ μικροσκοπικοῦ πασσᾶ. Καὶ τοῦ Μαχμοῦδ ἡ χαρὰ δὲν ἦτο μικρά, διότι ὁ μικρὸς καμήληλάτης παρακολουθῶν καὶ αὐτὸς τὴν καμήλὸν του διενεοῖτο τὴν ἀμοιβὴν τὴν ὁποίαν ἐμελλεν ἐξάπαντος νὰ λάβῃ.

Ἄλλὰ τὸ πασσαδάκι μετ' ὀλίγον ἐβαρύνθη τὸ βραδύ βᾶδισμα της καμήλου καὶ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ ταχύτερον. Ὑψωσε τὸ κορυμπατσί καὶ ἐμάστιξε δυνατὰ καὶ ἐπανεὶλημμένως τὴν καμήλον, ἥτις ἤρχισε νὰ καλπᾷ ἡ μᾶλλον νὰ ἀναπηδᾷ οὕτως ὥστε ὁ μικρὸς ἀναβάτης ἀνεκίνασσετο ἐπὶ τῆς ράχεώς τῆς καμήλου.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Ἰβραῖμ ἐγέλασε διότι ἐφάνη εἰς αὐτὸν νόστιμον τὸ κοπιῶδες τοῦτο παιγνίδιον ἄλλ' ἔπειτα ἀφ' οὗ μᾶτην προσεπάθησε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ κανονίσῃ τὸ βῆμά της καὶ νὰ τρέξῃ, ὠργισθῆ καὶ κατακόκκινος ἐκραύγαζε καὶ ταυτοχρόνως ἐμάστιζε. Ἄλλὰ βλέπων ὅτι οὔτε αἱ κραυγαὶ οὔτε αἱ πληγαὶ ἐπετύγχανον προσεκάλεσε τὸν Μαχμοῦδ νὰ ἀναγκάσῃ τὴν καμήλὸν του νὰ τρέξῃ. « Ποῦ εἶνε τὸ ραβδί σου ; ἔκραζε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰβραῖμ μανιώδης.

— Μοῦ ἔπεσε καὶ τὸ ἔλασα. — Βῶδι, βλάνα ! ἀνεφώνησε τὸ πασσαδάκι. Ποῦ ἀκούσθη ποτὲ καμήλιάρης χωρὶς ραβδί ! Αἶ, ἐβαρέθηκα πλέον... Ἡ κάμηλος ὡς ἐὰν ἐνόησε τί εἶπεν ὁ μικρὸς Ἰβραῖμ, παρευθὺς ἐκλίνε τὰ γόνατα διὰ νὰ καταβῇ ἡ ὀχληρὰ μυῖα ἥτις ἐπεκάθητο ἐπὶ τῆς ράχεώς

της. Ἀλλὰ ἡ μῦθα ἐκείνη ἦτο μανιώδης καὶ εἶχε μάλιστα καὶ κέντρον.

«Νά, νά, νά! παλιοκαμήλα, ἐπανελάμβανε τὸ πασαδάκι καὶ ἐκέντει διὰ τῆς ὀξείας λαβῆς τοῦ κορμπατσίου τοῦ τὴν κεφαλὴν, τὰ ὦτα, τὴν ρίνα τοῦ δυστήνου ζῖου, ὅπερ ὑπεχώρει γογγύζον ὑπὸ φρίκης. — Νά καὶ σύ, παλιοκαμηλιάρη,» εἶπε τύπτων ἀπανθρώπως τὸν δυστυχή Μαχμοῦδ, ὅστις προσεπάθει διὰ τῶν χειρῶν του νὰ προστατεύσῃ τὴν κάμηλόν του.

Ὁ δὺςμοιρος καμηληλάτης σταυρώσας τοὺς βραχίονάς του ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του καὶ ἐδέχετο τὰς πληγὰς ἀγογγύστως. Καὶ πῶς ὄχι; ἀφ' οὐ αὐτὸς μὲν ἦτο υἱὸς φελλάχου, ὁ δὲ τύπτων αὐτὸν δὲν ἦτο υἱὸς φελλάχου.

«Καὶ τώρα, παλιόσκυλο, ἐξ' ἀπ' ἐδῶ!» εἶπεν ὁ Ἰβραῖμ, ἀφ' οὐ ἐδαρύνθη τύπτων τὸν Μαχμοῦδ.

Τὰ ἀνωτέρω συνέβαινον ἐν τῷ κήπῳ καὶ διὰ τὰ ἐξέληθ' ὁ Μαχμοῦδ διὰ τῆς μεγάλης πύλης ὄφειλε νὰ διέλθῃ δεινδροστοιχίαν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁποίας ἴστατο ἀπειλητικὸν τὸ πασαδάκι.

Ὁθεν διὰ τὸν φόβον τοῦ κορμπατσίου ἴστατο ἀκίνητος καὶ ἡ κάμηλος καὶ ὁ Μαχμοῦδ, ὡς σκεπτόμενοι τρόπον τινὰ τίς θὰ ἀποφασίσῃ νὰ προχωρήσῃ πρῶτος. Τούλάχιστον οὕτω πῶς ἐξήγησεν ὁ Ἰβραῖμ τὴν βραδύτητά των καὶ χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος διότι ἐβλεπεν ὅτι τὸν ἐφοδοῦντο ἀνεκάγχασε θορυβωδῶς καὶ ἀπεχώρησε καταλείπων εἰς αὐτοὺς ἐλευθερὰν τὴν δίοδον.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Μαχμοῦδ ἐξήρχετο ἀμέριμος, ὠρμησεν ὁ Ἰβραῖμ καὶ πλησιάσας ἔρριψε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ... δύο μετζίτια χρυσᾶ! Τὰ δύο ταῦτα εὐμορφα καὶ στιλπνὰ νομίσματα κατεκυλίσθησαν κατὰ γῆς, ὁ δὲ Μαχμοῦδ ὠρμησε μετὰ προφανοῦς ἀπληστίας καὶ χαρᾶς καὶ τὰ ἔλαβε. Προθύμως δὲ θὰ παρέδιδε καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν κάμηλόν του εἰς τὰς ἀμύτητας τοῦ μικροῦ Ἰβραῖμ, εἰς αὐτὸς ἤθελε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ εὐάρεστον καὶ ἀνέλπιστον ἐκεῖνο παιγνίδιον.

Ἐν ᾧ δὲ ἐξήρχετο ἐκ τῆς πύλης ὁ καμηληλάτης καὶ ἡ κάμηλος, ὁ μικρὸς φελλάχος ἤκουσε νέον βλεψῆμα συρίζον πλησίον τῶν ὤτων του καὶ ταυτοχρόνως ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Ἰβραῖμ:

«Νά, Οὐαλέδ, πάρε αὐτὸ εἰς τὸν τόπον τοῦ ραβδιοῦ σου.»

Καὶ ἔρριψε τὸ κορμπατσί, ἐξαισίων κουρμπάτσι, ἐκ λωρίδος δέρματος ἱπποποτάμου μετὰ λαβῆς ἀργυροτεύκτου!

Ἐπανερχόμενος ὁ Μαχμοῦδ οἶκαδε ἠσθάνετο πόνους καυστικούς εἰς τὴν ράχιν του· ἀλλ' οἱ πόνοι ἐμετριάζοντο καθ' ὅσον ἐβλεπε τὸ πολυτελὲς ὄργανον, τὸ ὁποῖον τὰς ἐπροξένησε, καὶ ἠσθάνετο τὸν χρυσοῦν ἦχον τῶν μετζιτίων.

Φ

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

[Συνέχεια ἴδ' σελ. 131]

Καὶ ἐθυθίσθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ δάσος ὅσον τὸ δυνατόν βαθύτερον. Ἄν εἶχον στρέψῃ τὴν κεφαλὴν θὰ ἐβλεπον μορφὴν τινὰ γυναικείαν νὰ γελᾷ ἀγρίως ἐν ᾧ τοὺς παρετήρει ἦτο ἡ μητρειά των, ἡ μάγισσα· ἤξευρεν ὅτι τὰ παιδιά εἶχον ἀναχωρήσῃ· τὰ εἶχε παρακολουθήσῃ κρυφίως καὶ εἶχε μαγεύσῃ ὅλας τὰς πηγὰς.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπε μὲ κακεντρέχειαν· τώρα εἶμαι βεβαία· χωρὶς ἄλλο θὰ σας φάγουν οἱ λύκοι.

Τὰ παιδιά ἐπεριπάτησαν πολλὴν ὄραν· καὶ ἡ μὲν ἀδελφὴ ὠμίλει διὰ τοῦ στοματός της, ὁ δὲ ἀδελφός, τὸ ζαρκαδάκι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν τῶν ὀπίσθιν τὸ βλέμμα ἦτο τὸσον θωπευτικὸν καὶ γλυκὺ.

Ἐφθασαν εἰς καλυδόσπιτόν τι ἄνευ παραθύρων, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μόνον τὰ ἄστρα ἠδύναντο νὰ βλέπωσι, διότι ἐφωτίζετο ἀπὸ ἀνοίγμα καμωμένον εἰς τὴν στέγην, ἥτις ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ ὠραιότητων καὶ ποικιλοχρῶν ἀνθέων.

Ἡ κόρη διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν, τὴν ὠθεῖ καὶ παρατηρεῖ· τὸ ζαρκαδάκι εἰσάγει τὸ ἄκρον τοῦ λεπτοῦ ρύγχους του· εἶδον ὅτι τὸ καλυδόσπιτον ἦτο ἐγκαταλειμμένον.

— Τί καλά! ἀνέκραξεν ἡ ἀδελφὴ θὰ μείνωμεν ἐδῶ· θὰ εἶνε ἡ κατοικία μας· τὸ παλατάκι μας· ἄς τὸ στολισωμεν ὅσῳ εἰμποροῦμεν περισσότερον.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἀνεφώνησε· — Κύτταξε, πόσαι ἀράχαι εἶχον κάμη τούς ἰστούς των! Πρέπει νὰ τοὺς βγάλωμεν· ἀλλὰ ξέρεις, ἀδελφοῦλα μου, νὰ μὴ σκοτώσωμεν τὰς ἀράχνας· δὲν πρέπει νὰ τὰς κάμωμεν κακὸν· δὲν πρέπει νὰ εἶνε πλάπτωμεν κανένα, πρὸ πάντων ἂν εἶνε πλεόν ἀδύνατος. Ἄς τὰς βγάλωμεν ἔξω ὅπου εἰμποροῦν νὰ ὑφάνουν μὲ ἄνεσιν τὸν ἰστόν των.

Καὶ μίαν πρὸς μίαν τὰς ἐξέβαλον ἐκτὸς τοῦ καλυδόσπιτου ὑπὸ ἓν δένδρον, ἐκεῖ πλησίον.

Ἐπρεπε νὰ ἰδῆτε τὰ δύο ἀδέλφια πῶς εἰργάζοντο· τὸ ταλαίπωρον ζαρκαδάκι ἐκαμινεν ὅ, τι ἠδύνατο διὰ νὰ γίνῃ πάλιν παιδίον· ὄρθιον ἰστάμενον ἐπὶ τῶν ὀπίσθιν ποδῶν του προσεπάθει νὰ μεταφέρῃ τὰς ἀράχνας διὰ τῶν δύο ἐμπροσθίων.

Τὸ δένδρον πλεόν ἐπᾶνω εἰς τὴν χλόην ἀλλ' εἰς ὠραίαν κλίνην, ἥτις ἦτο ἐστρωμένη με δροσερὰ εὐώδη ἄνθη. Ἐν γένει τὸ καλυδόσπιτον μετεβλήθη εἰς ὠραῖον κομψὸν παλατάκι. Τὰ δύο ἀδέλφια ἐξέρχονται καθ' ἑαυτὴν μαζὶ· τρέχουν, ἀναρριχθῶνται εἰς τοὺς ἀποτόμους βράχους. Ἡ ἀδελφὴ τὴν ἀσκησιν ταύτην κατέστη τὸσον ἐπιτηδεῖα ὅσον καὶ ὁ ἀδελφός της.

Δὲν εἰξεύρω πόσον καιρὸν ἐξῆσαν τοι-ουτοτρόπως, ἀλλ' εἰξεύρω ὅτι ἡ ἀδελφὴ ἐγένινεν ὠραιότατῃ νεάνισ, μὲ κόμην ξανθὴν, χρυσῆν, καταπίπτουσαν μέχρι τῶν περσῶν, καὶ ὅτι εἶχεν ὠραίους ὀφθαλμούς, παραδόξου γαλανοῦ χρώματος, ὀφθαλμούς μελαγχολικούς συγχρόνως καὶ φαιδρούς.

Ὁ δὲ ἀδελφός εἶχε πολὺ μεγαλώσῃ καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν του εἶχε φυτρώσῃ ἓν δεινρόλλιον χωρὶς φύλλα.

Ἐζῶν δὲ ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ ἦσαν εὐτυχεῖς.

Ἀλλὰ πρῶταν τινὰ ἀφυπνίσθησαν ὑπὸ φαιδρῶ ἤχου σάλπιγγος. Τὰ παιδιά οὐδέποτε ἤκουσαν τοιοῦτό τι, ἡ δὲ ἀδελφὴ ἐφοβήθη· ἀλλ' ὁ ἀδελφός μόλις ἤκουσε τοὺς ζωηροὺς τόνους ἀνωρθώθη ἐνθουσιωδῶς· δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του· τρέχει εἰς τὴν θύραν, τὴν ἀνοίγει, ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ ἐκεῖ ὅπουθεν ἤρχετο ὁ ἦχος.

Ἄλλ' ἐκρατήθη ἀπὸ τὸ πλεκτόν ἐκ λυγαριάς σχεινίου τὸ ὁποῖον ἡ ἀδελφὴ ἐκράτει δεμένον εἰς τὴν χεῖρά της.

— Τί ἔχεις, ἀδελφοῦλα μου; Μήπως ἐτρέλλαθες;

— Τότε ὁ ἀδελφός παρακαλεῖ· — Ἄφρησέ με νὰ ὑπάγω· θὰ ἐπανεέλθω μετ' ὀλίγον· θὰ εἶμαι φρόνιμος· θὰ κρυφθῶ καὶ δὲν θὰ με ἰδῇ κανεὶς.

Καὶ δάκρυα μεγάλα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Τόσον δὲ θερμῶς παρεκάλεσεν ὥστε ἡ ἀδελφὴ ἐνέδωκε καὶ ἔλυσε τὸ σχεινάκι ἀπὸ τὸ χρυσοῦν περιλαίμιον.

— Ἀλλὰ σε παρακαλῶ, τοῦ εἶπε, ἔλα γρήγορα ὀπίσω· ἐγὼ δὲν θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ· συλλογίσου ὅτι σε περιμένω καὶ ὅτι ἐκάστην στιγμὴν τὴν ὁποίαν διέρχεται μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ εἶνε στιγμὴ λύπης δι' ἐμέ. Διὰ νὰ ἐνοήσω ὅτι εἶσαι σὺ κτύπα τρεῖς φορές τὴν θύραν καὶ εἶπέ:

— Ἀνοίξε, ἀδελφοῦλα!

Ἄφ' οὐ δὲ τὴν εἰρήνησε περιπαθῶς τὸν ἀφῆκε ν' ἀναχωρήσῃ.

Ὁ ἀδελφός ἐσκόρπησε φαιδρῶς καὶ διὰ ζωηρῶν πηδημάτων εἰσῆλθεν εἰς τὸ πυκνὸν μέρος τοῦ δάσους.

Ἐἶχεν ἐξέλθῃ ὁ βασιλεὺς εἰς κυνήγιον μὲ ὄλους τοὺς μεγιστᾶνας τῆς αὐλῆς του. Εἶδον τὸ ἐξόχως χαριτωμένον ζῖον καὶ τὸ ἐκυνήγησαν διὰ νὰ τὸ συλλάβουν, ἀλλὰ ματαίως· ὅτε ἐνόμιζον ὅτι τὸ ἐφθασαν, διὰ γιγαντιαίων πηδημάτων ἀπεμακρύνετο καὶ ἐθυθίζετο εἰς τὸ μᾶλλον πυκνὸν μέρος τοῦ δάσους.

Τὸ κυνήγιον τοῦτο ἔτερψε πολὺ τὸν ἀδελφόν· ὅτε δὲ ἐνόκτωσεν ἀνέβαλαν διὰ τὴν ἐπαύριον τὴν σύλληψιν· τῆς ὠραιότητος δορκάδος.

Ὁ ἀδελφός ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κοιτίαν ὅπου τὸν ἐπερίμενον ἀνυπομονῶς ἡ ἀδελφὴ του· δὲν ἀφῆκε νὰ κτυπήσῃ, ἀλλ' ἤνοιξε μόνῃ της.

Τῷ διηγήθη τοὺς φόβους τοὺς ὁποίους

ἠσθάνθη ἀκούουσα ὅλην τὴν ἡμέραν τὰ μπάμ-μπόμ! τὰ ὁποῖα ἐνόησε ὅτι ἦσαν πυροβολισμοί· ἤκουσε πρόσέτι καὶ τοὺς ἤχους τῆς κυνηγετικῆς σάλπιγγος, καὶ ὕλακας κυνῶν· ἐξ ὧν αὐτῶν ἐνόησεν ὅτι ἦτο κυνήγιον.

Τότε ὁ ἀδελφός πλήρης χαρᾶς ὠμίλησεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του περὶ τοῦ βασιλέως· ἦτο νέος, ἦτο ὠραίος· τὸν εἶχε κυνηγῆσθαι μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα, ἀλλ' αὐτὸς κατάρθωσε νὰ διαφύγῃ.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΙΧΑΛΗΣ

Ποταμὸς ἐχώριζε δύο χωρία· ἦτο δὲ τόσον πλατὺς καὶ ὀρμητικὸς, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ γέφυρα πρὸς συγκοινωνίαν τῶν δύο χωρίων. Ἦσαν δὲ οἱ χωρικοὶ ἠναγκασμένοι νὰ μεταβαίνωσι δύο ὥρας μακρὰν ὅπου ὁ ποταμὸς ἦτο στενότερος καὶ ὑπῆρχε μικρὰ γέφυρα. Ὅσοι ὅμως εἶχον σπουδαίαν ἐργασίαν ἐδίδον ὀλίγα λεπτά εἰς τὸν μπάρμπα-Μιχάλην ὅστις εἶχε λέμβον καὶ τοὺς μετέφερεν εἰς τὴν ἀπάναντι ὄχθην ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

Ὁ μπάρμπα Μιχάλης εἶχε τρεῖς υἱοὺς, οἵτινές τον ἐσθῆθον εἰς τὸ ἔργον του.

Ἐσπέραν τινὰ ἐν ᾧ οἱ τρεῖς νέοι ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ ἀπάναντι χωρίου καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ δέσωσι τὸ πλοιάριον των, εἶδον δύο κυρίους περιμένοντας.

«Ἐχετε καιρὸν νὰ μας περάσετε;» ἠρώτησαν αὐτοὺς οἱ ξένοι.

— Ἄν μας πληρώσετε καλά, γιατί ὄχι; εἶπεν ὁ μπάρμπα Μιχάλης παρεμβαίνων μετὰξὺ τῶν ξένων καὶ τῶν υἱῶν του.

— Λοιπὸν πόσον θέλετε; καὶ γρήγορα διότι βιαζόμεθα.

— Πόσα θέλομεν! ὅσον εἶνε καλά. Βλέπετε ὅπου καὶ ἂν εἶνε θὰ νυκτώσῃ καὶ μεῖς ἀκόμη δὲν ἐδείπνησαμεν. Τὸ ρεῦμα εἶνε δυνατόν καὶ θέλομεν ἓνα ὀλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας νὰ πᾶμε καὶ ἄλλο τόσον νὰ γυρίσωμε... χωριστὰ τὸν κόπο μας...

— Ἄφες τὰ λόγια καὶ πέ μας, σε φθάνει μία δραχμὴ; εἶνε μάλιστα καὶ ἀσημένια, εἶπεν ὁ νεώτερος ξένος.

— Μία δραχμὴ; εἶπεν ὁ μπάρμπα Μιχάλης, καλά, μπῆτε μέσα, κύριοι.

Ἐν ᾧ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐκκινήσωσιν ἦλθε γρατὰ τις τεταραγμένη καὶ περίλυπος καὶ εἶπε πρὸς τὸν λευβοῦχον:

— Μπάρμπα Μιχάλη μου, νὰ χαρῆς τὰ παιδιά σου, πάρε με καὶ μένα. Ἐγὼ τὸν ἄνδρα μου ἄρρωστον καὶ θέλω νὰ ἀγοράσω τὰ ἱατρικά.

— Μία δραχμοῦλα ἀσημένια, εἶπε

πρὸς τὴν γραίαν ὁ μπάρμπα Μιχάλης. — Καὶ ποῦ νὰ τὴν εἴρω, μπάρμπα Μιχάλη μου; ὁ Θεὸς εἰξεύρει πῶς ῥινοκόμησα ὅσα θὰ δώσω ἔς τὰ ἱατρικά. Δὲν ἔχω ἡ καίμενη!

Ἄλλ' ὁ λευβοῦχος ἦτο ἄκαμπτος· οὐδὲ οἱ δύο ξένοι ἐφάνησαν κἄν ὅτι ἤκουσαν τὴν συνδιάλεξιν.

— Λοιπὸν, κυροῦλα μου, καληνύκτα σου! ἀφ' οὐ δὲν ἔχεις τὸν καλὸ σὺ, πήγαινε περὶ δύο ὥρες δρόμο ὡς τὴν μικρὴν γέφυρα καὶ γλυτώνεις τὴν ἀσημένια τὴν δραχμοῦλα.

Τὸ πλοιάριον ἐξεκίνησεν, ἡ δὲ γρατὰ ἀπέμεινε ἔξω κλαίουσα καὶ παραπονουμένη.

Μετὰ τέταρτον τῆς ὥρας ἀπεβίβασθησαν οἱ ξένοι εἰς τὴν ἀπάναντι ὄχθην ἀφ' οὐ ἐδωκαν εἰς τὸν μπάρμπα Μιχάλην τὴν δραχμὴν. Ἐν ᾧ δὲ τὴν ἐσφιγγεν εἰς τὴν χεῖρά του μετὰ χαρᾶς καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ καὶ αὐτός, δὲν εἰξεύρω πῶς παρεπάτησε καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν. Εὐτυχῶς τὰ νερά ἦσαν ῥηχὰ καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε. Ἐγάλασαν ὅμως τὰ σχέδιά του· διότι εἶχε σκοπὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κληλεῖον μετὰ τῶν υἱῶν του καὶ νὰ πῆ τὴν δραχμὴν ὅλην ἔς τὴν ὑγεῖα τῆς γρησοῦλας που ἤθελε καὶ καλά νὰ περάσῃ χάρισμα.»

Πρὶν προφθάσωσιν οἱ υἱοὶ του νὰ τὸν βοηθήσωσιν ἐξῆλθεν ὁ μπάρμπα Μιχάλης καὶ ἐστάζεν ὄλος.

— Δὲν εἶνε τίποτε... δὲν εἶνε τίποτε, εἶπον οἱ δύο ξένοι ἀπομακρυνόμενοι.

— Δὲν εἶνε τίποτε! μά... εἶπεν ὁ μπάρμπα Μιχάλης, ἡ δραχμοῦλα μου ἡ ἀσημένια, ἡ δραχμοῦλα μου!

— Δὲν σοῦ τὴν ἔδωκαν; εἶπον οἱ υἱοὶ του.

— Μοῦ τὴν ἔδωκαν, μά μου φαίνεται πῶς μοῦ ἔπεσε ἔς τὸν ποταμόν.

Καὶ παρετήρει βλακωδῶς τὸν ποταμόν καὶ ἐστάζεν ὄλος. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν κολληταὶ εἰς τοὺς κροτάφους του καὶ ἐτινάσσετο ὡς σκύλος βρεγμένος.

— Πᾶμε πίσω, πατέρα, εἶπον οἱ υἱοὶ. Τὸ ἐλάχιστον νὰ εὐρίσκωμεν τὴν γρησοῦλα νὰ μας δώσῃ ὅ, τι ἔχη νὰ μὴ γυρίσωμε μὲ ἄδεια τὰ χέρια.

Ὅτε ἦσαν εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, ἐφάνη λέμβος, δύο νέοι ρωμαλέοι ἐκωπηλάτου καὶ ἡ γρατὰ ἐκάθητο ἐντὸς φαιδρᾶ καὶ δοξάζουσα τὸν Θεόν.

Τί συνέβη;

Τοὺς κλαυθμούς τῆς γραίας ἤκουσεν ὁ γείτων τοῦ μπάρμπα Μιχάλη καὶ συνεινήθη διότι ἦτο ἄνθρωπος εὐπλαγῆχος καὶ εὐσεβής. Ἦτο δὲ πλούσιος καὶ εἶχε τὸ πλοιάριον πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν διὰ νὰ ἀλιεῖν χάριν διασκεδάσεως καὶ οὐδέποτε το ἐμίσησε πρὸς μεταφορὰν ἐπιβατῶν. Λοιπὸν παρέλαβε τὴν γραίαν

καί κοπηλατών αὐτὸς μετὰ τοῦ ὑπρέ-
του τοῦ μετέφερε — ἐννοεῖται δωρεάν
— αὐτὴν εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθη.

Φαντάζεσθε τί συνησθάνθη ὁ μπάριμπα
Μιχάλης καὶ οἱ υἱοὶ του, ὅτε εἶδον τὴν
γραῖαν ταξιδεύουσιν. Συνησθάνθησαν
ὅτι μόνον εἰς τὴν καλίαν ἔμειναν, καὶ
τοὺς ἐτυπεν ἡ συνείδησις διότι δὲν ἐ-
φάνησαν ἄξιοι νὰ εὐεργετήσωσι τὴν πτω-
χὴν γραῖαν, ἐν ᾧ ἠδύνατο κάλλιστα.

Τούναντίον πόσῃ χαρὰν θὰ συνησθάν-
θη ὁ πλούσιος γείτων καὶ πόσον ἠσυχον
θὰ εἶχε τὴν συνείδησιν διότι ἐπραξε
τὸ καλὸν καὶ εὐεργέτησε τὸν πλεῖστον
τοῦ ἀφιλοκερδῶς, μόνον καὶ μόνον διὰ
νὰ πράξῃ τὸ καλόν.

N

H M A M M H

«Οχι, παιδάκι μου, δὲν ἔχει νὰ πᾶς
πουθενά, ἔλεγεν ἡ μάμμη πρὸς τὴν μι-
κράν τῆς ἐγγόνῃ, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ
ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν συμμαθητρίας τῆς
χάριν διασκεδάσεως.

— Μὰ δὲν ἔχω τίποτε, μάμμη μου. Τά-
χα πῶς βήχω λιγάκι; μεγάλο πρᾶγμα!

Ἡ μικρὰ Ἑλένη δὲν εἰμπορεῖ νὰ
καταλάβῃ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εἰξεύρῃ
ἡ μάμμη τῆς ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξερ-
χώμεθα ὅταν βήχωμεν καὶ ἔχωμεν κα-
ταρροήν. Δὲν καταλαμβάνει ὅτι, ἐάν
παραμεληθῇ ἡ καταρροή, εἰμπορεῖ νὰ
μας ῥίψῃ εἰς τὴν κλίνην καὶ νὰ μας ἀ-
ναγκάσῃ νὰ πίνωμεν φάρμακα δυσάρε-
στα καὶ ἀηδῆ. Ἐν ᾧ ἐάν φυλαχθῶμεν
ὀλίγον ἐν ἀρχῇ δὲν ἔχομεν νὰ φορη-
θῶμεν τίποτε.

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη δὲν τάκουει αὐτὰ!
Ἐν ᾧ ἐτοιμάζει τὸν καφὲν τῆς μάμ-
μης τῆς μονολογεῖ καὶ λέγει:

«Τί πρᾶγμα πού σου εἶνε καὶ αὐτὴ
ἡ μάμμη! τίποτε δὲν καταλαμβάνει!
Ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ πᾶγῃ πουθε-
νά, θέλει καὶ τοὺς ἄλλους νὰ εἶνε καρ-
φωμένοι εἰς τὴν θέσιν των! Δὲν θὰ
πᾶς νὰ παίξῃς μετ' ἐμὲ τὴν συμμαθητρίαν
σου διότι βήχεις ὀλίγον. . . Ἄλλοτε
ὅταν τῆς λέγω, πονῶ τὸ κεφάλι μου
ὡς μὴ πάγω σχολεῖον, ἐκείνη μου
λέγει: Δὲν εἶνε τίποτε, παιδάκι μου,
πήγαινε καὶ θά σου περάσῃ. . . Ὅπως
θέλη τα λέγει! . . . Ἐγὼ ὅμως. . .»

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ Ἑλένη δὲν ἐ-
μειδιάσεν, ἐν ᾧ συνήθως τὸ μειδιάμα
δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς. Τὸ γεῦ-
μα ἔφαγε πολὺ ὀλίγον τάχα ἐκ πείσμα-
τος ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας;

Ἡ μάμμη τὴν ἠρώτησε πολλάκις:
«Τί αἰσθάνεσαι, παιδάκι μου, πῶς
εἶσαι;

— Δὲν ἔχω τίποτε, μάμμη μου, εἶμαι
πολὺ καλά, ἀπεκρίνετο στερετύπως ἡ
Ἑλένη.

Ἡ ἀποκρίσις τῆς ὁμως δὲν ἦτο εἰ-
λικρινής. Διότι καὶ μὲν δὲν ὑπέφερε πο-
λύ, ἀλλ' ἡ κεφαλή τῆς ἦτο βαρῆτα καὶ
ἠσθάνετο κατάκοπα τὰ μέλη τῆς. Δὲν
ἠθέλε δὲ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι πάσχει, διὰ
νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι καλῶς ἐπραξεν
ἡ μάμμη καὶ τῆ ἀπηγόρευσε νὰ ὑπάγῃ
εἰς τῆς συμμαθητρίας τῆς. Τὸ τοιοῦτον
δὲν συνιστᾷ πολὺ τὴν κυρίαν Ἑλένην,
ἀλλ' ὁμως ὀφείλομεν νὰ το ἀναφέρωμεν
διότι δὲν πρέπει νὰ κρύπτωμεν τίποτε,
καὶ διότι βραδύτερον ἡ φίλη μας θὰ
ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα τῆς.

Ἐν τούτοις ἐπῆγε καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν
κλίνην τας χωρὶς νὰ τὴν βιάσῃ ἡ μάμ-
μη. Ἄλλ' ἐν ᾧ συνήθως ἐδίπλωνεν ἐπι-
μελῶς τὰ ἐνδύματά τῆς, — ὅπως ὀφείλει
νὰ πράττῃ πᾶν φιλότιμον κοράσιον —
τὴν ἡμέραν ἐκείνην τα ἀφῆκε διασκορ-
πισμένα κατὰ γῆς, ὅπως ἦσαν, καὶ διὰ
μιάς ἐχώθη ὑπὸ τὰ σκεπάσματα τῆς
κλίνης.

Ἡ μάμμη ἔβλεπεν ὅτι ἡ ἐγγόνῃ τῆς
ἦτο ἀσθενής, καὶ διὰ τοῦτο εἶχε παραγ-
γεῖλη εἰς τὴν ὑπέρτριαν νὰ θέσῃ εἰς
τὴν κλίνην φιάλην θερμοῦ ὕδατος διὰ νὰ
τὴν εὐρῇ ἡ ἀσθενής θερμῆν. Εὐθὺς δὲ
ὡς ἡ Ἑλένη κατεκλίθη, ἦλθεν ἡ μάμ-
μη φέρουσα φιάλην φαρμάκου μαλακτι-
κοῦ καὶ ἔδωκεν ἐξ αὐτοῦ ἐν κοχλιάριον
εἰς τὴν ἀσθενῆ, ἡ ὁποία το ἔπιεν ἄνευ
τινὸς ἀντιρρήσεως.

Ἡ φιλόστοργος μάμμη τὴν ἐφίλησεν
εἰς τὸ μέτωπον, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἀντα-
πέδωκε τὸν ἀσπασμὸν μετὰ τῆς συνήθους
προθυμίας καὶ ἀγάπης, εἶτε διότι ἦτο
ἀκόμη δυσηρεστημένη, εἶτε διότι δὲν
εἶχε δύναμιν ἐνεκα τῆς ἀσθενείας.

Ἐκοιμήθη ὕπνον πυρετώδη καὶ τε-
ταραγμένον καὶ πολλάκις ἀρυπνίσθη τὴν
νύκτα, ὅπερ οὐδέποτε τῆ συνέθη. Ἐάν
ἦνοιγε τοὺς βεδαρημένους ὀφθαλμούς
τῆς, θὰ ἔβλεπε τὸ περίλυπον πρόσωπον
τῆς μάμμης ἡ ὁποία ἐκάθητο ἄγρυπνος
παρὰ τὸ προσκεφάλιόν τῆς ἄλλὰ δὲν ἠ-
δύνατο νὰ τοὺς ἀνοίξῃ.

Τὴν ἐπιούσαν ἦτο χειρότερα. Τὰ βλέ-
φάρα τῆς ἐνόμιζεν ὅτι εἶνε μολύβδινα, ἡ
κεφαλή τῆς ἐπιέζετο καὶ οἱ κρόταφοὶ τῆς
ἐπαλλον σφοδρῶς.

Ὁ ἰατρός προσκλήθει εἶπεν εἰς τὴν
μάμμην ὅτι ἡ Ἑλένη ἔχει ἰμφλουέντζαν
καὶ ἰμφλουέντζαν ὄχι ἐλαφρὰν καὶ ὅτι
χρειάζεται προσοχὴ μεγάλη, εἰ δὲ μὴ,
δὲν ἐγγυᾶται τίποτε.

Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἡ γηραιά μάμμη
δὲν ἐσάλευσεν ἀπὸ πλεῖστον τῆς ἐγγόνης
προσφέρουσα εἰς αὐτὴν τὰ φάρμακα, προσ-
έχουσα καὶ περιποιημένη αὐτὴν μετὰ
πάσης προθυμίας.

Καὶ ὅτε ἡ Ἑλένη ἀνέρρωσεν ἐντελῶς
δὲν ἐξήγησε συγγνώμην παρὰ τῆς μάμ-
μης: διότι θὰ ἠναγκαζέτο νὰ τῆ ὁμολο-
γήσῃ τί εἶχε σκεφθῆ περὶ αὐτῆς καὶ
πόσον ἀδικῶς εἶχεν ἐκτιμήσῃ τὰς συμ-

βουλὰς τῆς, δὲν ἠθέλε δὲ νὰ τὴν λυπήσῃ.
Λοιπὸν δὲν ἐξήτησε συγγνώμην ἀλλὰ
μόνον τὴν ἠσπάσθη, ὁ δὲ ἀσπασμὸς ἐκεῖ-
νος εἶχε τὴν σημασίαν, ὥστε ἡ μάμ-
μη ἐνόησε τὰ πάντα ἄνευ τινὸς περαι-
τέρου ἐξηγήσεως.

Ἐκτοτε πλεόν ἡ Ἑλένη ἐγίνε πολὺ
καλλιτέρα, εὐπειθεστέρα καὶ χαριστέρα
καὶ διὰ τοῦτο πλεόν ἀξικαπῆτος εἰς
πάντας ὅσοι τὴν ἐγνώριζον.

Π

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Τὰ μεγάλα γλυκὰ μάτια τῆς Ἑλε-
νίστας δεικνύουν ὅτι ἡ μικρὰ κυρία των
ἔχει σπουδαίαν σκέψιν.

— Τί συλλογίζεσαι, Ἑλενίστα μου;
τῆ λέγει ἡ μητέρα τῆς.

— Τὸ κισσαμπέλο, μητερούλα.

— Καὶ τί συλλογίζεσαι διὰ τὸ κισ-
σαμπέλο, κόρη μου.

— Τὰ λουλούδια του εἶνε τόσο εὐ-
μορφα, πρὸ πάντων ἐκεῖνα τὰ γαλάζια. . .
Εἶμαι ὁμως θυμωμένη μαζὶ των.

— Θυμωμένη; διατί;

— Νά, κάθε βράδυ, πρὶν ἔλθω ἐπά-
νω, ὅταν βλέπω τὰ λουλούδια τὰ κλει-
στά καὶ τὰ εὐμορφα φύλλα τοῦ που μοι-
άζουν σὰν καρδιὰς λέγω μετ' ἐμὲ τὸν
νοῦ μου, τί εὐμορφα κουδουνάκια πού θὰ
ἔχω αὐριῶ! θὰ μαζεύσω πολλά, πολλά,
καὶ ἔπειτα σὰν ἔλθω τὴν ἄλλη ἡμέρα
εὐρίσκω ὅλα τὰ λουλούδια κλειστά. Τὰ
γαλάζια, τὰ ἄσπρα τὰ τριανταφυλλιά
ὅλα εἶνε Ἰαρωμένα. . .

Ἡ μήτηρ τῆς Ἑλενίστας ἔθεσε τὸ
ἐργόχειρόν τῆς ἐπὶ τοῦ τραπέζιου, ἀφῆ-
κεν εἰς τὸ πλάγι αὐτοῦ τὴν ἀσημένιαν
δακτυλήθραν καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὴν
ἀγαπητὴν τῆς κόρην, εἶπε:

— Ἄν ἡ δεσποινὴς Ἑλενίστα κατεδέ-
χεται νὰ σηκωθῇ προτίτερα, θὰ ἔβλεπεν
ανοικτὰ ὅλα τὰ λουλούδια.

— Μόνον τὸσον ὀλίγον ἀνοικτὰ;

— Ὅχι! ζοῦν μερικὰς ὥρας ὅταν
ἔλθουν τὰ μεσάνυχτα, ἐν ᾧ τὸ φεγγάρι
χύνει τὸ γλυκὺ φῶς του ἀνοίγουν ὡς νὰ
θέλουν νὰ ἰδοῦν τὰ ἄσπρα καὶ προ-
τίτερα ἀκόμη ἀνοίγουν ἄλλα, εἰς τὰ
ποτάμια αἱ ἄσπρα νυμφαῖται. Καὶ ἡ νύ-
νυχτα ἔχει τὰ ἄνθη τῆς ὅπως τὰς πετα-
λούδας τῆς καὶ τὰς εὐωδίας τῆς.

Τβί, τβί, τβί! οἱ σπουργῆται ἐξύπνη-
σαν τβί, τβί, τβί! φωνάζουν μετ' ὅλην
τὴν καρδίαν. Πλεῖδ πρῶτὴ ἀκόμη
καὶ ἄπ' αὐτοὺς ἐξύπνησεν ἡ Ἑλενίστα
καὶ χωρὶς νὰ φορέσῃ τὰς κάλτσες τῆς
ἐφόρεσε τὰς παντοφλές τῆς, καὶ μετὰ
πρόχειρον φορεματάκι καταβαίνει σιγὰ
εἰς τὸν κῆπον.

Τὴ ὥρατα που εἶνε ἴδια τὰ λουλού-
δια τοῦ κισσαμπέλου ἀνθισμένα γαλά-

ζια, τριανταφυλλιά, ἄσπρα! ἀνοίγουν
τὰ πέταλά των ὡς νὰ λέγουν εἰς τὰς με-
λισσας: Πίνε, πίνε καλή μου μέλισσα,
ρόφα ὅσον θέλεις.

Καὶ αἱ πεταλούδαι ἐσηκώθησαν καὶ
πετοῦν ἐπάνω κάτω καὶ οἱ μύρμηκες
οἱ ὅποιοι πηγαίνουν κατ' ἀγέλας, καὶ
ὁ μπάριμπα Ἡλίας ὁ ὁποῖος πηγαίνει
εἰς τὸ ἀμπέλι του, καὶ ὁ πατέρας ὁ
ὁποῖος εἶνε εἰς τὸ γραφεῖον του, καὶ ἡ
κράγῃ ἡ ὁποία ὑφαίνει τὸν ἱστόν τῆς
εἰς τὸ ἄκρον τῆς σκιάδος καὶ ἡ μη-
τέρα ἐπάνω ἡ ὁποία περιποιεῖται τὸ ἀ-
δελφάκι τῆς Ἑλενίστας καὶ ἡ κυρὰ Μα-
ρία ἡ ὁποία ἐτοιμάζει τὸν καφὲν μετ' ὅ
γάλα. Μόνη ἡ Ἑλενίστα δὲν κάμνει τί-
ποτε. Ἄλλὰ ὄλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν
τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων, τὴν ἐν-
νοεῖ ἡ Ἑλενίστα καὶ θέλει καὶ αὐτὴ νὰ
λάβῃ μέρος εἰς αὐτὴν. . .

Καὶ ἐν πρώτοις κόπτει ὠρατὰ ἄνθη
κισσαμπέλου διὰ τὸν πατέρα τῆς ἔπειτα
θὰ ἐκτελέσῃ τὰς παραγγελίας τῆς μη-
τρός τῆς ἔπειτα θὰ γράψῃ μίαν σελίδα
καὶ θὰ μάθῃ τὸ μάθημά τῆς καλά.

Τί πολλὰ ἀποφάσεις δι' ἐν κοράσιον
ἐπὶ ἀέτων! Ἄλλ' ὁ κῆπος εἶνε καλὸς
διδάσκαλος, λέγει πολλά εἰς τὴν φυγὴν
τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἀμέσως μάλιστα
δίδει ἐν σπουδαῖον μάθημα εἰς τὴν Ἑλε-
νίσταν. . . Τὰ κωδωνοειδῆ ἄνθη τὰ ὁ-
ποια συνέλεξε, καὶ τὰ ὁποια ἐφίλησε μετ'
τὴν ἀγάπην, διότι τὰ εὐρίσκει τὸσον ὠ-
ρατὰ, ἐμαράνθησαν ἦδη. . . Πόσα πρᾶγ-
ματα ὁμοιάζουν μετὰ τὰ ἄνθη τοῦ κισσαμ-
πέλου εἰς τὴν ζωὴν! Καὶ οἱ μικροὶ
εἰμποροῦν νὰ τα ἴδουν ὅπως καὶ οἱ με-
γάλοι: ἀλλὰ πάλιν πρέπει νὰ εἶμεθα
εὐχαριστήμενοι μετὰ τὰ ὠρατὰ πρᾶγματα
καὶ γρήγορα ἀκόμη ἂν περνοῦν! Ἄν
δὲν τα εἶχομεν καθόλου;

Ἐμπρὸς λοιπὸν, Ἑλενίστα, πήγαινε
νὰ κόψῃς ἄλλα ἄνθη καὶ βάλε τα εἰς ἓν
δοχεῖον γεμάτον νερὸν καὶ θὰ εἰμπορέ-
σῃς τοῦλάχιστον νὰ τα θαυμάσῃς ἀρκε-
τὰς ὥρας.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ

Εἰς πῆθηκος εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς δάσος
καὶ ἔξῃ ἐκ τῶν καρπῶν μερικῶν συ-
κῶν εὐρισκομένον ἐκεῖ. Μιμούμενος τὸ
παράδειγμα τοῦ μύρμηκος ἐφύλλατε διὰ
τὸν χειμῶνα μέρος τῶν τροφῶν του καὶ
ἐρόντιζε νὰ τὰς ξηραίνῃ. Διήρχετο λοι-
πὸν εὐτυχῆς τὰς ἡμέρας του, ὅτε ἐξα-
φνὰ ἐτάραξεν αὐτὰς εἰς κάπρος.

Ὁ κάπρος οὗτος καταδιωκόμενος ὑπὸ
κυνῶν εἶχε καταφύγῃ εἰς τὸ ἴδιον δά-
σος βρασιανίζόμενος ἀπὸ τὴν πείναν καὶ
θέλων νὰ καταπραύνη αὐτὴν ἐφθασεν
ὑπὸκάτω ἀπὸ τὸ δένδρον εἰς τὸ ὁποῖον

εἶχεν ἀναβῆ ὁ πῆθηκος. Οὗτος ἰδὼν τὸ
ἄγριον θηρίον ἐνόησε πόσον ἀκριβὰ ἔ-
μέλλε νὰ τὴν στοιχίσῃ ὁ ἐπικίνδυνος ξέ-
νος ἐν τούτοις ἐκρύψε τὴν λύπην του
καὶ τὸν ἠρώτησεν εἰς τί δύναται νὰ τῷ
φανῇ χρήσιμος.

— Ἡ σπουδαιότερα ὑπηρεσία τὴν ὁ-
ποῖαν εἰμπορεῖς νὰ μου κάμῃς, εἶπεν ὁ
κάπρος, εἶνε νὰ μου δώσῃς νὰ φάγω.
Δὲν ἔχω πολλὰς ἀπαιτήσεις ὡς πρὸς
τὴν ποιότητα ἢ γρηγοράδα εἶνε ἡ μόνη
χάρις τὴν ὁποῖαν ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ.

Ὁ πῆθηκος ἔσεισεν ἀμέσως τὸ δένδρον
εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναρριχηθῆ. Ὁ κά-
προς ἔτρωγε τοὺς καρποὺς ἐφ' ὅσον ἐπι-
πτον μετ' ὀλίγον τὸ δένδρον ἀπέμεινε
γυμνόν. Ὁ κάπρος παρεκάλεσε τὸν πῆ-
θηκον ν' ἀναβῆ εἰς ἄλλο δένδρον, καὶ
τοῦτου δὲ οἱ καρποὶ κατεραγώθησαν μετὰ
τῆς αὐτῆς ἀπληστίας, χωρὶς νὰ χορτάσῃ
ὁ κάπρος τῷ ἔνευσε δὲ νὰ ἀναβῆ καὶ ἐκ
τρίτου.

— Ἐγὼ ἐξεπλήρωσα τὰ καθήκοντα
τὰ ὁποια ἐπιβάλλει ἡ φιλοξενία ἀλλὰ
μοῦ φαίνεται ὅτι σὺ ἀγνοεῖς τὰ καθή-
κοντα τῆς μετριότητος καὶ τῆς ἐγκρα-
τείας: οἱ καρποὶ τοὺς ὁποίους ἔφαγες
εἰς μίαν στιγμὴν θὰ ἐφθάνον εἰς ἐμὲ
πολλοὺς μῆνας ἂν σε ὑπακούσω θὰ κα-
ταδικάσω τὸν ἑαυτὸν μου εἰς πείναν τὸν
χειμῶνα τούτου.

— Ἀνόητε, ἀπεκρίθη ὁ κάπρος: τὴν
μᾶς νὰ μου κάμῃς καὶ παρατηρήσεις;
σε διατάσσω νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ δάσος τού-
το, εἰ δὲ μὴ θὰ ἐννοήσῃς τ' ἀποτελέσματα
τῆς ὀργῆς μου.

— Εἶνε ἀδικία, ἀπεκρίθη ὁ πῆθηκος
νὰ οικειοποιηθῇ κανεὶς τὸ κτήμα τοῦ
ἄλλου. Γνωρίζω ὅτι ἔχεις μεγάλην δύ-
ναμιν ἀλλὰ μὴν κάμῃς κατάχρησιν αὐ-
τῆς διὰ νὰ καταπιέξῃς τοὺς ἀδυνατούς:
ἀργὰ ἢ γρήγορα ἡ ἀδικία θὰ τιμωρηθῇ.

Ὁ κάπρος μανιώδης ἐξ ὀργῆς, ὄρμα
ν' ἀναβῆ εἰς τὸ δένδρον διὰ νὰ ἐκδικηθῇ
ἀλλὰ μόλις ἐφθασεν εἰς τοὺς πρώτους
κλάδους ἐθραύσθησαν οὗτοι ὑπὸ τὸ πε-
λώριον βάρος τοῦ κάπρου, ὅστις πε-
σὼν ἐτραυματίσθη βαρῶς.

ΣΠΑΡΚ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Τώρα ταξιδεύεις βέβαια, Κόρη τοῦ Γνα-
λοῦ. Σὲ φαντάζομαι εἰς τοὺς Παρισίους ἢ
τὸ Λονδίνον θαυμάζουσαν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν
ἀξιολόγων γονέων σου τὰ τόσα καὶ τόσα νέα
πρᾶγματα που βλέπεις, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ
σπουδαιότερα θὰ μου περιγράψῃς, ἐλπίζω, ὅταν
ἐπιτρίψῃς.

Πῶς πάει ἡ ἀναιμία, Ἑλένη τοῦ Κανκά-
σου; ἔξακολουθεῖν ἡ ζαλάδες ὅταν βαρύνῃς
πολὺ τὸν ἐγκέφαλόν σου, ἢ ὀλιγόστευαν; Πῶς
ἦθελα νὰ μοῦ ἔγραφεσ ὅτι εἶσαι ἐντελῶς καλά
πλέον!

Ἄς ἀλλάξῃ ψευδώνυμον ὁ ἀδελφός σου, Ρό-
δορ τῆς Τριφυλλίας, διότι Ἐκκίριον ἔχομεν
ἄλλον πρὸ πολλῶν ἐτών.

Μόνον πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὸν
πνεῦμα δέχομαι πρὸς δημοσίευσιν ἐκ μερῶν τῶν
συνδρομητῶν μου, Χιονοσακεπῆ Ὀλυμπε: καὶ
αὐτὰ τα δημοσιεύω μόνον ἂν κριθοῦν ἄξια δη-
μοσιεύσεως.

Ἡ μελαγχολία εἶνε ἀνάμυστος πρὸς τὴν
ἡλικίαν σου, Ἀττικὴ Νεφέ: ἀπόφυγε τὰς σκέ-
ψεις αἱ ὁποῖαι σοὶ τὴν φέρουν.

Λοιπὸν, Κορδαλέ, δὲν ἔφεραν ἀκόμη κακὸν
ἀποτέλεσμα αἱ προσπάθειαι σου;
Περιμένω, Πορμὸς τοῦ Ἐθρίπου, τὸν νέον
φίλον που θὰ μου συστήσῃς.

Ἀνακαλύπτω σήμερον ὅτι τὸ ψευδώνυμον
Ἀγριολούλουδον ἔχουν δύο συγχρόνως φίλοι
μου: ἡ ἐν Ἀθήναις Μ. Π. Γ. καὶ ἡ ἐν Λα-
ρίσῃ I. Π. Κ. Τοῦτο συνέβη διότι τὰ προη-
γουμένα ἐπιστολάς σας ὑπεγράφετε μόνον μετ'
τὸ ψευδώνυμον χωρὶς νὰ θέτετε καὶ τὸ ἀληθές
σας ὄνομα. Τώρα ἐάν δὲν θέλῃ ὁ εἰς νὰ ἀλ-
λότῃ ψευδώνυμον, πρέπει πρὸς ἀποργίην συγ-
χύσεως νὰ ὀνομάζεται ἡ μὲν Ἀγριολούλουδον
Ἀθηναῖον, ὁ δὲ Ἀγριολούλουδον Λαριεσσαῖος.

Μοὶ γράφεις λοιπὸν τὸ Ἀγριολούλουδον Λα-
ρίσης: ἔσῃς λέγω ἄνευ κολακείας, φιλήτη
μου Διάπλασις, ὅτι τὸ περιοδικόν σας εἶνε
μόνον τὸ ὁποῖον μεγάλως ἔρπει καὶ ἐμὲ, καὶ
τοὺς γονεῖς μου, καὶ τοὺς ἀδελφούς μου. —
Δὲν θεωρῶ κολακίαν τοὺς λόγους σου, καλέ
μου φίλε, διότι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι φίλοι μου τὰ
αὐτὰ μοὶ γράζουσιν καὶ εἶμαι εὐτυχῆς διότι κα-
τορθῶμαι νὰ σας τέρπω.

Τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτόν, Χαλκιδίς. Ἐ-
πιστολάς σου πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ καμβῶμαι.

Ἐχει καλῶς, Ἄρθος τοῦ Ἀγροῦ: τὰ πάντα
ἐν τάξει ἐλήθησαν.

Μεγάλα πρᾶγματα ζητεῖς, Ναυτοπούλα: Ἦ-
δραζε, χωρὶς νὰ μοι φανερώσῃς καὶ τὸν σκοπὸν
τούλάχιστον.

Τί συμβαίνει, λέγεις, Ζαίξτερ; Συμβαίνει
ὅτι ἐάν εἶσαι καὶ παπᾶς, μετ' ἐμὲ ἀράδα σου θὰ
πᾶς. Ἡ διευθυνσις διαρρόθη. Τὸ γένος σου
ψευδώνυμον μ' ἀρᾶσει καὶ κутаζε νὰ τοῦ ὁ-
μοιάσῃς.

Ναί, φίλε Ζαχαρία I. Μακρῆ, αἱ ἐπιστολαὶ
σου φθάνουν ἐγκαίρως: Δι' ἐπιστολάς σου ὑπερ-
φανεύομαι διότι εἶμαι συνδρομητῆς σου, διότι
ἀξιόμαι νὰ σε διαβάω καὶ νὰ συμμορφωθῶμαι
μετὰ τὰς συμβουλὰς σου: μετὰ κάμουν καὶ ἐγὼ νὰ
ὑπερφανεύωμαι. Οὕτε ἐφέτος δὲν θὰ εἰσέλθουν
νέοι μαθηταὶ εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολήν: ἀλλὰ
τοῦ χρόνου θὰ εἰσέλθουν εἴκοσι.

Ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας εὐχόμεν
στεύσῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις σου, Μή μου ἄπτου. .
Τὰς λύσεις τῶν αἰνιγμάτων σου βεβαίως πρέ-
πει νὰ τὰς στέλλῃς. Ἀπὸ τὴν φίλην σου Κο-
ραλλαν ἀνυπομονῶς περιμένω ἐπιστολήν. Φί-
λησέ μου τὴν Ματθίλδην: πῶς δὲν μου γράφει
καὶ αὐτὴ;

Ἐγκάρδια συγχαρητήρια εἰς δόξαν σας,
Ἄτρομητε Θαλασομάχε, διὰ τὸν προβίβα, σμὸν σας.

Εὐγε, μικρὸ μου φίλε Ἀρθούρε Κοέν:

τυχίαν σου. Ἐπανῆλθεν ἡ Ἀρθιομένη Ἀν- γαρία :

Ὅσον ἐλυτήθην διὰ τὴν ἀσθενείαν σου, Μέλλον Ναύαρχε, πόσον ἐχάρην ὅταν εἶδα ὅτι εἶσαι πλέον ἐντελῶς καλὰ.

Καλοῦστίκο ἦτο τὸ ποιηματάκι, Λιονοσειπῆ Ὀλυμπε, ὄχι ὅμως καὶ διὰ τὴν δημοσιευθῆ ἄ- ριον.

Ποῦ πράγματι μὲ εὐχαρίστησε, Λιδὸν τοῦ Παρνασσῶ, ἡ περὶ ἐξετάσεων τῆς γυμναστικῆς πληροφορία σου, καὶ εἶνε ἀξίειπαινος τῶντι ὁ διευθυντὴς τοῦ Δικείου σας διὰ τὰς προσπά- θειας τοῦ τῶν ὁποῖας πρὸς τελείαν μόρφωσιν τῶν μαθητῶν τὸν καταβάλλει.

Ναί, Ἡρωϊκὴ Πάρρα, θὰ δημοσιευθῶν τὰ ἀποτελέσματα τῶν περυσινῶν διαγωνισμῶν.

Τώρα εἶνε ἐντελῶς καλὰ τὸ ἀδελφάκι σου, Σφίγγ; Ἀχ! αὐτὴ ἡ κατηραμένη διφθερίτις! νὰ εἰμποροῦσα νὰ τὴν ἐξορίσῃ εἰς καμμίαν ἔ- ρημον ποῦ νὰ μὴ εὐρίσκη παιδάκια.

Ὁ! Ταπεινὸν Ἴον, τὸ μικρὸ σου γραμμα- τάκι μοῦ ἔφερε πολλὴν χαρὰν· μὲ πληροφορεῖ ὅτι τώρα ποῦ ἦσο ἀσθενὴς δὲν ἠσθάνης καμμίαν πλῆξιν διότι κατεγίνετο νὰ λύσῃ τὰς πνευμα- τικὰς ἀσκήσεις μου. Ὅστε ὁ σκοπὸς μου νὰ σὰς διασκεδάσω ἐπιτυχῶς, ἔ;

Προσπάθησε νὰ εὐρῆς καὶ ἄλλας λύσεις, Μῦ τῶν Ἀγγῶν. Θὰ χαρῆς καὶ σὺ, θὰ χαρῶ κι' ἐγὼ θὰ χαροῦν καὶ ὅλοι ἔς τὸ σπίτι σας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι' ἰσορροπίαν ἀπὸ 19 Ἰουλίου ε.ε.)

554. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, μονὴ τὸ δευτέρον μου Ἑλιότομα πολὺ κακὸν εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Περικλέους.

555. Στοιχειογράφος.

Τὰ ὄρη μὲ δεκτικόν, ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης. Τὰ μόρια τ' ἀρνητικά, ἂν λυτὰ, τὸ θελήσης.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παπαδοπούλου.

556. Στοιχειογράφος.

Ἐάν κώμην τοῦ Πηλείου χωρὶς πρᾶξιν ἀξίσης Ζῶν ἐκ τῶν σαρκοφάγων παρεούθις θὰ σχημα- τίσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βραστοῦ τῆς Φύσιος.

557. Αἶνεγμα.

Εἶμαι νῦν ἀστὴρ ὄρατος ζωηρὸς καὶ φλογερὸς· πλὴν θεὸς τὸ πάλαι ἦμην φοβερός καὶ τρομερός.

Ἐστὴν ὑπὸ Βλαδουμήρου τοῦ Μονομάχου.

558. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ὀχὴ καὶ ὁ Ἐλικόν, ἡ Ἰδὴ καὶ ὁ Κίθαιρον, ἡ Πάρνηξ, ὁ Λυκαβητό, ὁ Τυμφρηστός, ὁ Ὑμητός, σοὶ δίδουν τὰ αὐστατικά που πρέπει νὰ ζητήσης ὅπως ἀρχαίου ἄρχοντος τ' ὄνομα σχηματίσης.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τῆς ο τοῦ Φοῖβου.

559. Πρόβλημα.

Νὰ διαιβῆθῃ ὁ ἀριθμὸς 52 εἰς δύο μέρη ὥστε τὸ μεγαλύτερον διαιρούμενον διὰ τοῦ μικροτέρου νὰ διδῇ πηλίκον 4 καὶ ὑπόλοιπον 2.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βασιλείου Ἀπολλωνίου.

560. Ἀστὴρ.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκειται κα- θέτως, μὲν ὄνομα φυτοῦ, ὁ- ριζοντίας δὲ νήσου τῆς Τουρκίας καὶ δ αἰωνίως ὀ- νόματα πόλεως καὶ ποτα- μῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Κυριακίδου.

561. Ἀπροσδόκητον.

Ἀπὸ τὸ 9 ἀφαιρῶ 3 καὶ μένει ὑπόλοιπον 1. Πῶς συμβαίνει τοῦτο;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθού τοῦ Ἀγγῶ.

562. Λεξιθρίσις.

Ποῖα ἑλληνικὴ λέξις πεντασύλλαβος ἔχει ἐπτά π;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κομμικοῦ Ἀριστοφάνους.

563. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσον τὸ ὄνομα πρωτεύουσας εὐρωπαϊκοῦ κράτους καὶ πόλεως τῆς Ἑλλάδος: ΑΑΑΠΗΑΠΡΡΣΣΣ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βασιλείου τῆς Ἀνοήτου.

564. Ρόμβος.

Διὰ τὸ πρῶτον κ' ἔσχατον ἔς τοὺς Πρώσσους [νὰ προστερῆς.]

Τὸ δεύτερον ὦ φίλε μου, ὡς μέλος σοῦ το ἔχεις. Τὸ τρίτον εἶνε δένδρον τι καὶ μάντευσε ὅποιον. Τὸ τέταρτόν μου ζῶν τι ἀλλὰ πολὺ ἀρχεῖον.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Θαλασσομάχου.

565. Κλιμακωτόν.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυ- ροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκειται εἰς μὲν τὸ δε- ξιὸν σκέλος] τὸ ὄνομα ῥήτορος Ἀθηναίου, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν τυράννου τῆς Ἐφέσου, εἰς τῆς κτωτάτης βαθμίδας ὑπαιστιμῶδες ὄρος τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν μεσαιὴν ἡμέραν τοῦ σώματος καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀγριολοῦλουδου Ἀριστοφ.

566-568. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Ἴππος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄνος. 2. Ἡ Κρήτη δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Κύπρος. 3. Ἡ Ἄργα δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Ἄργος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κέρης τῆς Δοξαμῆνης Ἰδης.

569-572. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὁρίων.

1. Ἡ Καρράρα τῆς Ἰταλίας ἐξάγει πολὺ- τιμα μάρμαρα. 2. Τῶν ἀλωπέκων ἡ οὐρά λίαν μακρὰ εἶνε. 3 καὶ 4. Ὁ πόλεμος καταστρέφει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀρχιμῆδου.

573-576. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκά- στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέ- ξεις: Ὀλίγος, αὔρα, Ἰκαρος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζαχαρίας Ι. Μακρῆ.

577. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Δι' ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα συζύγου ἀρχαίου βασιλέως. 1. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 2. Θεός. 3. Μα- γικὸν σκεῦος τῶν ἀρχαίων. 4. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κέρης τῆς Δοξαμῆνης Ἰδης.

578. Ἑλλητισοῦμφωνον.

Τὸ αἰο—αἰο—αἰο—αἰο—αἰ—εἰω—εἰε—η— ιαί—αἰ—αἰο.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζαχαρίας Ι. Μακρῆ.

579. Γρίφος.

$\frac{N}{O} \quad T \quad \frac{N}{T} \quad SP +$

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σαίτηρ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειται ἐπὶ τοῦ Ἰπουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασθὴν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀπρησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἑωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἰ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν πᾶσι ἔξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δόρου.

Περίοδος Β'—Τόμ. 1ος.—19

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἰουνίου 1894

Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 19

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [Συνέχεια· ἴδε σελίδα 137]

ΙΖ'

Ἡ ἐγκάρδιος φίλια, ἡ συνομιλία τοὺς νέους, ὑφίσταται ὁμοίως καὶ μεταξὺ τῶν γονέων τῶν οὕτως ὥστε τὸ σύμ- πλεγμα τοῦτο τῶν φίλων ἀποτελεῖται—πρᾶγμα σπάνιον,— ἀπὸ ἀνθρώπων πραγματικῶς εὐτυχεῖς. Ὁ κ. Μορδὰς καὶ ἡ κυρία Μπρεβάλ ἀπολαμβάνουσι περισσότερον τῶν ἄλλων τὸ παρόν, διότι καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἐνθυμεῖται ὅτι πολὺ εἶχεν ὑποφέρει αὐτὴ μὲν βλέπουσα τὸν σύζυγόν της καταδυστη- ρημένον πάντοτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἀπὸ τὸ ἐπάγ- γελμά του· ἐκεῖνος δὲ ὡς ἐκ τῆς ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας τῆς κρεόλης.

Ὁ πρῶτον συμβολαιογράφος ἀπασχολεῖ τὰς ὄρας τῆς ἀναπαύσεώς του εὐαρέστως καὶ ἐπωφελῶς. Ἀντιπρόσωπος μίᾳ ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας, αὐξάνει τὴν εὐπορίαν τοῦ οἴ- κου του· ἐκτὸς τούτου παρέχει τὴν πολυτιμὴν του συνδρο- μήν, ὡς σύμβουλος, εἰς παντὸς εἶδους ἀγαθοεργῶν συλ- λόγους.

Καὶ ἡ πριγκήπισσα Ροζάλβα, ὅταν καμμίαν φορὰν ἀνα- τρέχῃ εἰς τὸ παρελθόν καὶ ἐνθυμῆται πόσον ἄλλοτε ἀπε- στρέφετο τὴν τάξιν καὶ πόσον τὴν ἐτρόμαξεν ἡ ἰδέα τοῦ κα- θήκοντος, συλλογίζεται τί θὰ ἐγένετο αὐτῇ, τί θὰ ἐγένετο ἡ οἰκογενεὶά της, ἂνευ τῆς θείας Θρησκείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφείλε τὴν σημερινὴν εὐτυχίαν της. Καὶ τότε εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν διὰ τὴν τοιαύτην πορείαν τῶν γεγονότων, ἐν ᾧ περὶ αὐτὴν καθεὶς σκέπτεται ὅτι ὀλίγοι νεάνιδες θὰ ἦσαν ἰκαναὶ νὰ ἐργασθοῦν γενναίως ὅσον ἐκεῖνη.

Ὅλοι ἐν τούτοις θὰ το ἔκαμνον ἐάν ἐγνώριζαν τὴν βα- θεῖαν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἡ Εὐτυχία ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης, ἡ ὁποία ἀληθῶς ἦτο ἔργον της. Τὸ πνεῦμά της, συνειθίσαν πάντοτε νὰ βλέπῃ τὴν ἀληθῆ καὶ καλὴν ὄψιν τῆς ζωῆς, δὲν παρεσύρετο πλέον ἀπὸ τὸ παραδειγμα ἐκείνων, τῶν ὁποίων ὁ βίος ἦτο μία αἰωνία καὶ ἄσκοπος διασκεδάσις. Εἶχεν ἐπισκεφθῆ πολλὰκις τοὺς Πα- ρισίους, ἐβλέπε δὲ ἄλλως τὸν καλὸν λεγόμενον κόσμον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπλημμύρει ἡ ἀκτὴ τοῦ Διναρ κάθε καλοκαίρι. Πόσον μακρὰν τὴ φεαίνετο ἡ ἀληθῆς εὐτυχία, ἡ οἰκογε- νειακὴ εὐτυχία, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τοὺς πλήρεις ἐγωισμοῦ, ἐπάρσεως καὶ ματαιοδοξίας!

Μὲ τοιαύτας σκέψεις καὶ διαθέσεις τὴν εὐρεν ἡ δεκάτη ἡδὴν ἐπέτειος τῶν γενεθλίων της. Ἦτο ἡ 2 Μαρτίου 1881, διὰ νὰ ἐορτάσων δὲ ὅσοι δὲ δυνατόν ἐπισημότερον τὴν μεγά- λην αὐτὴν ἡμέραν, ὅλοι καὶ ὅλα ἦσαν εἰς ἐνέργειαν εἰς τὴν Μαβώλιαν. Ὁ Ἀγγλῶν ἐφώνησεν ἕνα σωρὸν πράγματα, ἡ Ἀ- ρμάνη καθαρίζει τὰ χρυστάλλινα σκεῦη, τὰ ὅποια εἰς ἐκτά-

«Ὀρμησαν κατὰ τοῦ ἔχθρου μὲ κραυγὰς ἀγρίας» (Σελ. 146. στήλ. β.)

τους περιστάσεις μεταχειρίζονται, ἡ δὲ Λίνα προετοιμάζει τὰ καλλίτερα ἐπιτραπέζια τῆς οἰκίας. Ἐξ ἄλλου ἡ κυρία Μορδὰς ταξιδεῖται φιλοκάλως ἐντὸς ἰδιαιτέρων πινακίων με- ταλλίων, διαφόρους καρπούς, ρώδια, πορτοκάλια, μῆλα, ἀχλάδια μὲ φύλλα ὑπέρουθρα, καὶ σταφυλάς λαμπρὰ διατη- ρουμένας, μολονότι δὲν εἶνε τῆς ἐποχῆς. Ὅταν ὁ μαῦρος, διὰ μεγαλοπρεποῦς ὕψους, λαμβάνῃ διὰ τῶν χειρῶν κανὲν τῶν ὀραίων τούτων πινακίων διὰ νὰ τὸ μεταφέρει εἰς τὴν τρά-

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΒΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἐκάστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιτορημάτος του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἐκτακτὸς ὅλων εὐκαίρια παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διευθύνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ πε- ριοδικικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρει εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τό- σον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέρη τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἥτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ἧν δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλού- μενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 24 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρῶ- των, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἠγο- ϶άζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλά- σεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλίγου χρόνου

διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρε- χόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ὃ αἱ ὀλίγοι φυλαττο- μεναὶ ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διὰ 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτε- ρικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίμισμα (φράγκον χρυσοῦν ἐν δὲ ἕκαστον τόμον), ὅς προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίμισμα τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ- τονομιματῶν παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναπο- λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλόστοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διευθύνσιν, συναπο- στέλλοντες τὴν παλαιὰν των διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα- τίστημον διὰ τὴν διακίνησιν τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταβίνας.

Παρακαλοῦνται νὰ μὴ ληφθεὶς φύλλον γινόμενα μετὰ παρλιαν διστακτικῶν τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν κληρικῶν τῆς Ἀσπιδῆς Κωνσταντινουπόλεως 1864—8717.